

Adoption & Samfund

Medlemsblad for Adoption & Samfund | Nr. 3 | Juni 2014 | 38. årgang

LÆS I DETTE NUMMER:

At finde sine rødder | PAS-rådgivning før hjemtagelse af barnet
Samtalegrupper for adopterede | Gymnastik | Karatetræning
Boganmeldelser: Hun er vred & Find Holger Danske Appendix

INDHOLD

Leder: Ro, stabilitet og respekt omkring adoptivfamilien.....	3
Paulina Luisa Fernanda Holstebro: At finde sine rødder.....	4
Samtalegrupper for adopterede.....	10
Karen Fabricius Hansen: PAS-rådgivning før hjemtagelse af barnet.....	10
Pia Reinholm Jensen: Gymnastik – sansemotorisk træning?.....	11
Sally Lacey: Gymnastik med Grevinderne.....	13
Jesper F. Andersen: Traditionel karatetræning – ideel aktivitet for børn?.....	14
Marianne Østergaard: Boganmeldelse af „HUN ER VRED“.....	16
Marianne Østergaard: Boganmeldelse af „Find Holger Danske Appendix“.....	19
Nyt fra lokalforeningerne.....	20
Lokalforeninger og landegrupper.....	26
Rådgivningsguide.....	27
Adoptionskalender.....	28

Adoption & Samfund

Foreningstelefon:

65 92 00 18

Hjemmeside:

www.adoption.dk

HOVEDBESTYRELSE

Formand:

Jens Damkjær
Vestre Fasanvej 53
8410 Rønde
jens.damkjaer@adoption.dk
40 83 41 93

Næstformand:

Michael Paaske
Klanghøj 47
8670 Låsby
michael.paaske@adoption.dk
65 96 05 21 (priv.) / 29 48 53 06 (mob.)

2. næstformand:

Jørn K. Pedersen
Prangerager 38
7120 Vejle Øst
joern.k.pedersen@adoption.dk
60 82 04 35

Sekretær (valgt uden for HB):

Carl Erik Agerholm
Teglvej 4, Frifelt
6780 Skærbæk
carlerik@fam-agerholm.com
74 75 73 65

Bestyrelsesmedlemmer:

Marianne Østergaard
Vesterbrogade 191, 4.
1800 Frederiksberg C
marianne.oestergaard@adoption.dk
33 22 95 53

Ina Dulanjani Dygaard
Høegh-Guldbergs Gade 139, st. th.
8000 Århus C
ina.dygaard@adoption.dk
20 77 06 70

Lene Borg
Tveje-Merløse 2B
4300 Holbæk
lene.borg@adoption.dk
40 60 92 01

Lilian Vigtoft-Jessen
Nørregade 32
6670 Holsted
lilian.vigtoft-jessen@adoption.dk
24 20 51 01

Charlotte Christensen
Gl. Ringkøbingvej 1A
7400 Herning
charlotte.christensen@adoption.dk
97 21 18 78

Claus Bo Hansen
Pilevang 21
4690 Haslev
claus.bo.hansen@adoption.dk
56 31 45 90

Sanne Vindahl Nyvang
Skovloden 9
2840 Holte
sanne.vindahl.nyvang@adoption.dk
28 57 00 19

Rie Østergaard
Holbækvej 16
7400 Herning
rie.oestergaard@adoption.dk
97 22 12 87

Suppleanter:

Helena Mosskov Starcke
Muldebærvej 13
9330 Dronninglund
helena.mosskov.starcke@adoption.dk
53 55 45 48

Mette de Voss
Ribegade 12. 2. th.
2100 København
mette.de.voss@adoption.dk
22 28 84 60

Mie Jonassen
Vulkangade 11, 04. th.
2200 København N
mie.jonassen@adoption.dk
26 84 19 12

Kasserer (valgt uden for HB):

Ellen Larsen
Glenstrup Søvej 15
8990 Fårup
kasserer@adoption.dk
86 45 26 32

Medlemsadministration:

Adoption & Samfund
Medlemsadministrationen
Vestergade 12, 2. sal
Postboks 13
6200 Aabenraa
medlemsadm@adoption.dk
35 29 49 52

KOLOFON

Redaktion:

Hovgårdsparken 53
2670 Greve
bladet@adoption.dk

Redaktionsmedlemmer:

Heidi Senderovitz 60 72 90 05
Hovgårdsparken 53 (kontakt efter 19)
2670 Greve

Anne-Louise Linnemann Bech 39 61 03 61
Enighedsvej 49B
2920 Charlottenlund

Anne Marie Andresen 38 79 97 35
Raunstrupvej 6 (kontakt 17-19)
2720 Vanløse

Lykke L. Pedersen 45 85 12 79
Brede 65
2800 Kgs. Lyngby

Pia Reinholm Jensen 47 74 23 53
Elverdamsvej 3A (kontakt 17-19)
3300 Frederiksværk

Anna Carolina G. Nielsen 40 17 70 47
Nordre Jernbanegade 13A, 2.tv.
3400 Hillerød

Ansvarshavende for dette nummer:

Pia Reinholm Jensen

Medlæser:

Heidi Senderovitz

Grafisk produktion:

Eks-Skolens Trykkeri ApS 35 35 72 76
Oplag: 4.300 stk.

Adresseændring, udmeldelse m.v. bedes
meddelt medlemsadministrator på e-mail
medlemsadm@adoption.dk.

Abonnement kr. 425,-
Medlemskab inkl. blad kr. 425,-
Annoncepris Kr. 10,- pr. spaltecentimeter.

Bladet modtager altid gerne billeder. Hvis
du ønsker fotografens navn nævnt, skal det
anføres. Husk at oplyse om navn, adresse,
motiv, afgiverland og tidspunkt. Bladet
(inklusive billederne) lægges altid efterføl-
gende på www.adoption.dk.

Artikler i bladet udtrykker forfatternes
synspunkter og ikke redaktionens eller
foreningens. Redaktionen forbeholder sig ret
til almindelig korrekturlæsning af indkomne
artikler.

Bladet udkommer i februar, april, juni, sep-
tember, oktober og december.

*Forsiden: Sally på toppen af Table Mountain,
Cape Town. Sally er 13 år og født i Kina.*

NÆSTE DEADLINE:

10.08.14

Du kan melde dig ind i Adoption & Samfund på
www.adoption.dk, eller brug koden her:

Ro, stabilitet og respekt omkring adoptivfamilien

Jeg forestiller mig, at det ikke kun er mig, der fra tid til anden længes efter blot at nyde at være i en familie. Længes efter, at der er ro, stabilitet og respekt omkring min familieform, adoptivfamilien, ligesom der er ro, stabilitet og respekt om de andre familieformer. Sådan er det ikke i øjeblikket – og det arbejder A&S for at gøre noget ved.

For kort tid siden, helt præcist fredag den 30. maj, var adoption igen forsidestof i medierne. Denne gang handlede det om endnu en forhøjelse af adoptionsgebyret på sammenlagt 45.000 kr., og det var AC Børnehjælp, der forhøjede gebyret som en del af deres genopretningsplan inden for den ramme, Ankestyrelsen har sat.

Vi har i A&S ofte gået i medierne og fortalt, at det ikke er rimeligt, at en ganske almindelig familieøkonomi skal generere så megen kapital for at adoptere et enkelt barn. Jeg hører jævnligt adoptanter i velfungerende adoptivfamilier fortælle, at skulle de adoptere i dag, ville de ikke have kunnet adoptere under de nuværende vilkår, hvor gebyrer og hjemtagelsesrejse i gennemsnit tangerer 200.000 kr.

Det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at en adoptivfamilie i udgangspunktet ikke længere kan tilbyde de samme opvækstvilkår for deres børn, som en biologisk familie kan. De fleste adoptanter må låne i banken, og det betyder et lavere rådighedsbeløb i dagligdagen, og dermed at adoptivfamilier oftere må sige „nej“, hvor biologiske forældre økonomisk kan sige „ja“. Det er ikke rimeligt.

I A&S har vi i de seneste år haft en god dialog med ministre og folketingspolitikere – en kontakt vi oplever, har skabt forståelse for adoptionsideen. Vi er glade og taknemmelige for denne lydhørhed. Tidligere socialminister Karen Hækkerup deltog i vores sidste landsmøde, fra i år er eneadoptanter blevet ligestillet vedr. det særlige børnetilskud, og landspolitisk har der ved den seneste finanslov været enighed om at tildele post adoption service (PAS) 6 mio. kr. årligt som en fast tildeling på finansloven. Alligevel er der et stykke vej til ro, stabilitet og respekt om adoptivfamilien – desværre.

Vi har i A&S søgt foretræde for Folketingets socialudvalg, og vi er blevet inviteret ind den 18. juni kl. 12.00. Her vil vi gøre opmærksom på, at adoption skal anses som en lige så værdig og respekteret familieform som alle andre familieformer, og at vi har brug for, at landspolitikerne skaber ro, stabilitet og respekt om at etablere og leve som adoptivfamilie. Vi har brug for en adoptionsformidling, vi kan have

tillid til i alle led, og vi har brug for et Danmark, der klart støtter op om adoptionsideen og etablerer gode vilkår for adoptionshjælp.

Når ovenstående er sagt, er det som altid væsentligt at holde fast ved det nære – holde fast ved grunden til, at vi engagerer os i Adoption & Samfund. Vi elsker at vågne op og kysse vore børn „god morgen“, vi håber, at ungerne nu har lavet lektier, vi glæder os over, at de har venner, og vi opdrager de skønne unger, når de nu igen ikke har tømt opvaskemaskine som aftalt. Det er egentlig blot det, vi ønsker som adoptivfamilie – ligesom man ønsker det i alle andre familieformer.

Familiekærlighed gælder alle familier – også adoptivfamilier.

Alle adopterede, kommende adoptanter og adoptivfamilier ønskes en rigtig god sommer.

Jens Damkjær

Formand for Adoption & Samfund

At finde sine rødder

Jeg og begge mine mødre, Bernardina og Ingelise, på toppen af Mosenrate i Bogota.

Forstil jer, at I altid har følt jer som et halvt menneske. Sådan har jeg følt det i mange år, og det tog for alvor til i teenageårene. Ja, jeg var nok ikke altid lige let at omgås. Jeg følte, at jeg manglede noget, nemlig at have en, jeg kunne identificere mig med.

Af Paulina Luisa Fernanda Holstebro

Interessen for at finde mine rødder begyndte så småt at vokse frem. Behovet for at vide, hvor jeg kommer fra, hvem jeg ligner, forstå min egen adfærd (for tænk, hvis noget var arveligt), biologiske søskende, ja mange tanker og frustrationer fyldte hos mig i mine yngre dage. Som 18-19-årig fandt jeg modet og skrev til tv-programmet Sporløs. De ville gerne tage min sag, og jeg havde en længere korrespondance med ham, der skulle arbejde på min sag. Pludselig stoppede sagen, og jeg fik ikke rigtig nogen begrundelse for, hvorfor de valgte at stoppe processen. Set i bakspejlet var det

nok, fordi det var for svært for dem at lokalisere min biologiske mor, samtidig med at jeg nu ved, hvor svært det er at få adgang til de offentlige systemer i Colombia – medmindre man er i besiddelse af gode kontakter. Egentlig er jeg meget glad for, at hele processen ikke blev en realitet dengang, delvis fordi jeg nok ikke ville have været klar til hele den følelsesmæssige proces eller stå med et kamerahold, når følelserne ville være allermest hårde.

Efter skuffelsen med Sporløs tænkte jeg, at så er det også bare lige meget; jeg må bare acceptere, at jeg nok aldrig finder

mine rødder og aldrig finder ud af mere om mit bagland. Men med jævne mellemrum fyldte tanken stadig om at finde mine rødder mere, end hvad jeg dengang ville vedkende mig.

Behovet opstår

I julen 2011 viste min mor mig en artikel i Adoption & Samfund, hvor flere adopterede fra Colombia berettede om mødet med deres rødder – herunder en ung mand, som henviste til en side på internettet, der hedder Colombiatupais. Her hjælper tre kvinder folk med at finde deres rødder. Jeg

fik kontakt til ham for at høre mere om, hvordan det havde været for ham at finde sine rødder. Det var også vigtigt for mig at vide, om de var pålidelige, og hvor meget det kostede i danske kroner. Processen er, at man betaler i rater, jo tættere de er på at finde ens rødder. Jeg tænkte, at nu var jeg mere end klar til at få indfriet mit ønske om at finde mine rødder. Samtidig følte jeg også, at jeg var blevet følelsesmæssigt stærkere, mere moden og sagtens ville kunne håndtere både det gode og mindre gode, der kunne være forbundet med et eventuelt møde med mine rødder.

En aften sad jeg og kiggede på mine adoptionspapirer, hvor forstanderinden af børnehjemmet, en barneplejerske ved navn Luz Stella Paz samt min biologiske mor havde sat deres underskrifter. Jeg tænkte, at det er muligt at opsnuse alt på Facebook, så jeg prøvede at søge på Luz Stella Paz, og en kvinde dukkede op under det navn. Da jeg som lille baby skulle rejse til Danmark, var det Luz Stella, der eskorterede mig til Arlanda Lufthavn i Sverige, hvor mine forældre modtog mig. Jeg boede også hos hende privat i en kort periode, da jeg var meget syg, før mine forældre fik mig, blot 4 måneder gammel. Mine forældre valgte af den grund at give mig navnet Stella til mellemnavn efter hende. Jeg havde kun set billeder af hende med mig i sin favn, og da jeg så hendes profilbillede på Facebook, vidste jeg med det samme, at hun var den rette kvinde til trods for, at hendes profilbillede var af hende selv som lille. Jeg tilføjede hende som ven og skrev en lang mail til hende. Uden tøven skrev hun, „Er du Paulina Grueso?“ Grueso er mit colombianske efternavn. Jeg skrev ja, og hun svarede: Hvor er det dejligt at møde dig, for jeg husker dig, du har boet hos mig og min mor, da du var lille, og jeg har stadig billeder af dig.

Vi havde en længere korrespondance, som berørte mig meget. Jeg fortalte hende mit ønske om at finde mine rødder. Luz Stella tilbød sin hjælp; hun arbejdede nemlig ikke mere på børnehjemmet Chiquitines i Cali, hvor jeg er adopteret fra, men hun havde kontakter i Cali. Jeg sagde ja tak til hendes hjælp, men der skete ikke rigtig noget i hendes søgning, og eftersom tålmodighed bestemt ikke er min stærkeste side, tænkte jeg, at det nok var klokt at trække på så mange som muligt, der kunne være mig behjælpelig med at finde mine rødder.

Gode chancer

Det endte med, at jeg skrev til Colombiatupais og indbetalte 1500 kroner, og jeg fik hurtigt det svar, at jeg havde gode chancer for at finde min biologiske mor, da jeg både havde hendes fulde navn og personnum-

mer. Jeg skulle give grønt lys til 2. rate, hvilket betød, at de startede eftersøgningen af min biologiske mor. Samtidig havde jeg et enormt stort behov for at finde ligesindede mennesker. Jeg havde brug for et fællesskab med andre, der havde samme behov, som jeg. Jeg brugte Facebook flittigt til at opsnuse alt, hvad der havde med Colombia at gøre. Her fandt jeg gruppen „Adopteret fra Colombia“. En hel ny verden åbnede sig for mig. Her delte mange deres tanker, frustrationer og historier om fundet af deres rødder. Jeg var meget optaget af at deltage i debatterne, og jeg kommenterede og bidrog selv med tanker og erfaringer i forhold til det med at føle sig anderledes. Det var dejligt og meget befriende at finde og få nye colombianske bekendtskaber.

Jeg er overbevist om, at der må have været en mening med, at jeg udsatte at indbetale 2. rate til Colombiatupais, for i maj 2012 så jeg i gruppen „Adopterete fra Colombia“ en kvinde, der takkede en Carolina Gonzales, for at have hjulpet hende med at finde hendes rødder. Nu kunne jeg næsten ikke holde ud at læse om alle de heldige mennesker, der havde fundet deres rødder, så jeg skrev den aften sammen med en anden adopteret, der kan flydende spansk, og som hjalp mig med at skrive til Carolina for at få hendes hjælp. Carolina er bosiddende i Colombia, gift med en norsk mand og kontaktperson for det norske adoptionsforbund. Hun svarede mig meget hurtigt, at det ville hun meget gerne, og jeg havde gode chancer, nu jeg havde gode informationer om min biologiske mor, så jeg indbetalte 1200 kroner.

Allerede tre dage senere skrev hun: „Jeg har lokaliseret din biologiske mor, hun befinder sig i Bogota, og i næste uge sender jeg min kontakt ud til hende for at fortælle,

at du leder efter hende“. Forstil jer, hvilken ubeskrivelig lettelse det var at få sådan en nyhed og samtidig ret angstprovokerende. Hvad nu, hvis hun ikke vil kendes ved mig, og kan jeg så bede om et billede? Har jeg mon søskende, og er jeg den ældste? Jeg lå søvnløs, efter at jeg fik nyheden af Carolina og ventede kun på, at jeg ville få klar besked ugen efter. Jeg havde vildt mange sommerfugle i maven, og det med at forberede sig på det bedste, men som også kunne udløse noget af det værste, var hårdt. Ville jeg kunne få svar på alle de spørgsmål, som jeg havde samlet sammen de seneste mange år? Jeg var dog helt afklaret med, at hvis sagde hun nej til kontakt, havde hun nok sine gode grunde til det, nu jeg kom vadende ind i hendes tilværelse.

Billeder fra fortiden

Den præcise dato for vores første møde vil altid stå klar i min erindring, nemlig den 23. maj 2012. Jeg var kommet hjem fra arbejde og tændte for computeren – og så tikkede der en besked ind fra Carolina: „Din biologiske mor og hendes mand sidder klar ved computeren, klar til at møde dig“. „What!“ tænkte jeg; det hele gik pludselig for stærkt, og pludselig ønskede jeg, at den nyhed ikke var kommet så hurtigt. Jeg havde tænkt, at der ville gå længere tid, alt afhængig af min biologiske mors reaktion.

Jeg tilføjede min mors mand, Juan Carlos. Min biologiske mor Bernardina Grueso Perla sendte mig en besked: „Hej datter, tak fordi du fandt mig“. Vi skrev frem og tilbage, og jeg brugte google translate, da jeg ikke kunne et ord spansk. Pludselig uploadede Juan Carlos billeder med titlen „Til Paulina“. Jeg ventede i spænding på at se billeder af Bernardina, og jeg husker tydeligt det første billede, jeg så. Jeg tænkte, at jeg over-

Bernardina har fået fotoalbummet, jeg har lavet – sammen ser vi på det og har det sjovt med det.

Jeg og den lille dreng, der gav mig det varmeste kram, da jeg kom for at besøge mit børnehjem Chiquitines.

hovedet ikke lignede hende, og var hun mon den rigtige? Jeg blev meget nervøs ved tanken om, at det kunne være den forkerte. Jo flere billeder der kom frem, jo mere kunne jeg dog se de slående ligheder.

Den første samtale

Det var en meget mærkelig følelse; jeg mærkede en indre ro og husker, at jeg sukkede dybt og satte mig tilbage i sofaen og lukkede øjnene med tanker om, at det her var næsten for godt til at være sandt – var det hele mon en drøm? Jeg fandt vej ind til mit indre og gik nærmest i en form for „meditationsmood“ og blev vækket af en skype-lyd på Facebook. Det var Bernardina, der ringede op. Åhh nej, tænkte jeg, hvad skal jeg sige, hvad gør jeg, jeg kan ikke spansk bortset fra at sige goddag og farvel. Den nåede at ringe ud, for jeg blev meget nervøs og usikker; hun ringede op igen, og jeg tog mod til mig og godkendte opkaldet. Der var forbindelse, og pludselig var vi online på skærmen og kunne se hinanden. PAUUULINA, blev der sagt grædende og med sorg i stemmen. „Hola“, fik jeg fremstammet og så med garanti skræmt og forstenet ud i min mimik og bevægelser. Der blev stille, og der sad vi, begge to tavse og nærstuderende hinanden; sådan sad vi i 15 minutter. Et betydningsfuldt øjeblik for os begge. Jeg nærstuderende Bernardina nøje for at finde så mange ligheder som muligt, og dem fandt jeg hurtigt: mine fingre, min mund, mine bevægelser, ja, selv grinet var og er identiske. Det var meget syret.

Pludselig tittede hendes mand Juan Carlos frem på skærmen, og de gav sig begge til at tude og hulke meget voldsomt. Jeg følte det yderst ubekvemt og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Til sidst blev det for meget, og jeg afbrød forbindelsen.

Vi skrev efterfølgende sammen, og jeg fik spurgt om en masse og sagde også, at

jeg intet bebrejdede hende. Jeg var helt okay med, at hun havde givet mig til adoption på grund af fattigdom, og at hun skulle vide, at jeg havde haft en god barndom og havde en god tilværelse. Hun fortalte mig, at jeg er undfanget ved et overgreb, som hun var udsat for i en alder af 17 år. Nogle nonner havde snydt hende til at give mig til adoption, og jeg blev taget fra hende, lige efter hun havde født mig. Hun vidste, at det blev en pige, men hun måtte dog ikke se mig. Med den fortælling fortalte Bernardina samtidig, at hendes sidste kommentar til nonnerne var, at når hun ikke måtte se mig, om de så ikke ville give mig navnet Luisa Fernanda efter hendes tante. Da hun så, at jeg hedder Paulina, blev hun meget ked af det, da hun havde regnet med, at nonnerne havde indfriet hendes ønske om navn. Det var også det navn, hun havde forsøgt at finde mig under. Jeg blev meget berørt over den historie; samtidig undrede jeg mig dog meget over, at det ikke stemte med den historie, der står i mine adoptionspapirer.

Samtidig fortalte Bernardina, at på baggrund af det, hun havde været udsat for, havde hun valgt *ikke* at få flere børn. Det ramte mig, fordi jeg ønskede, at jeg havde biologiske søskende, men var samtidig forstående over for hendes valg og forstod, hvor traumatisk den hændelse må have været for hende. Til gengæld har jeg 14 fætre og kusiner tilsammen, da Bernardina kommer fra en søskendeflok på seks.

Det første møde i Colombia

De følgende måneder skrev vi lange mails sammen, og jeg fortalte om mit liv og hvorfor, at jeg havde valgt at finde hende. Jeg havde egentlig besluttet, at min rejse til Colombia og mødet med hende skulle blive en realitet i 2013 og være min 30 års fødselsdagsgave til mig selv. Jeg måtte dog erkende, at det var alt for lang tid at

vente. Min mor, min gode kammerat Jan og jeg besluttede at drage til Colombia sidst i oktober 2012. Jeg var yderst spændt, jo tættere vi nærmede os afrejsedatoen. Endelig kom dagen. Jeg havde lavet en fotobog til Bernardina med billeder af mig, fra jeg var spæd og til nu, samt købt hende et smykke. Nervøsiteten meldte sig, da vi landede i Bogota Lufthavn. Min biologiske mor, Juan Carlos' mor og søster (Juan Carlos var på arbejde), min fætter José og kusine Adriana stod med et skilt, hvor der stod Paulina på, så det var let at finde dem. Det var ret vildt at stå ansigt til ansigt med den kvinde, der har født mig og at se ligheden live. Bernardina tog det hele meget roligt; jeg tror, at hun ligesom jeg ikke rigtig havde forstået, at det hele var blevet en realitet.

De næste syv dage brugte vi i Bogota. Vi inviterede dem alle med ud på udflugter og var ude og spise god mad sammen. Jeg husker en dag midt i den første uge, hvor vi skulle på en udflygt til en kæmpe park. Jeg var meget følsom, og ingen skulle sige noget forkert, før jeg røg op i det røde felt. Det var vist ikke sjovt at være sammen med mig den dag. Jeg husker, at jeg var utrolig udmattet. Der var sket meget de seneste dage, og mine følelser var blevet sat på prøve. Det var hårdt både fysisk og mentalt. Jeg følte, at jeg var den, der hele tiden skulle tage initiativ til at sige noget til Bernardina. Det var også mig, der skulle sørge for, hun var OK, nu min mor også var med på rejsen. Det var mildest talt ret anstrengende. Så den dag tror jeg bare, at jeg fik nok, var småsur, lettere irriteret og sagde ikke meget. Jeg syntes, det var meget syret, at jeg kunne se ligheden mellem Bernardina og mig. Når jeg blev eftertænksom og tavs undervejs, lignede/ligner jeg Bernardina meget i mine bevægelser og mimik. Lighederne fandt jeg også mellem mine fætre og mig.

Vi forstod hinanden

Til trods for sprogbarriererne forstod vi hinanden og lavede meget sjov med hinanden. Lige så snart jeg var kommet, begyndte de at grine fuldstændig uhæmmet og bryde ud i dans – om det så var på gaden eller hjemme hos Bernardina, det betød intet. Begyndte den ene med at lave en lyd, betød det, at jeg skulle begynde at danse og omvendt. De er virkelig herlige. Jeg forstår mere og mere, hvor jeg har mine sjove ideer, skøre indfald og sorte humor fra og ikke mindst min rytme. Jeg følte, at jeg faldt naturligt ind, som om jeg havde været

i familien altid. Samtidig var det rart, at de alle tog så godt imod mig. Det var, som om jeg glemte tid og sted, når jeg var sammen med mine fætre; der var meget fjol og ballade, og det er virkelig fedt, at nogle i familien minder så meget om mig selv i væremåde. Det føltes, som om vi vidste, hvad vi hver især tænkte og skulle gøre for at få hinanden til at grine.

Dagen efter fik jeg på hotellet besøg af Luz Stella, min barneplejerske. Hun arbejder og bor i Bogota. Det var en stor oplevelse, og jeg var meget rørt over at hilse på hende, der havde taget sig af mig, da jeg var nyfødt. Det var også en stor oplevelse for min mor at hilse på hende igen efter 29 år.

Børnehjemmet i Cali

Efter en uge i Bogota tog vi til byen Cali, hvor jeg oprindelig er fra. Da vi sad i luft-havnen i Bogota og ventede på at tjekke ind på flyet til Cali, faldt der en sten fra mit hjerte, og trætheden ramte mig som et lyn fra en klar himmel. Jeg kunne næsten sove stående. Den første uge i Colombia havde været fysisk og mentalt hård samtidig med, at det også havde været anstrengende at være så meget på. Tanken om de fem dage i Cali, som ventede på mig forude, hvor jeg ikke skulle forholde mig til så meget og bare kunne slappe af, virkede meget lokkende. De første dage var ren afslapning, vi blev på hotellet, og jeg sov længe og var meget træt. Jeg kunne tage det hele i mit eget tempo uden alt for mange spekulationer.

Endnu en stor ting, der hjalp mig med at blive et helt menneske, var, at jeg fik lov til at besøge børnehjemmet Chiquitines, mens vi var i Cali. Køretiden til børnehjemmet fra hotellet varede en halv times tid. Jeg nød turen og fulgte flittigt med fra vinduet, og jeg følte mig pludselig hjemme. Her lignede jeg de fleste, og jeg mærkede en helt ubeskrivelig indre ro. Den modtagelse, jeg fik på børnehjemmet, er noget, jeg vil mindes, og som gik direkte i mit hjerte. En dreng på 6-7 år kom løbende mod mig med åbne arme, som om vi altid havde kendt hinanden, og han gav mig det varmeste knus og kyssede mig på kinden. Jeg blev ret overvældet. Han var så lille og fin, og han troede, at vi kom for at hente et barn, og at det måske var ham. Tanken om, at jeg måtte skuffe ham og desværre ikke kunne tage ham eller de andre børn med, gjorde rigtig ondt i mit hjerte. Alle børnene var meget nysgerrige på, hvad jeg lavede der, og jeg fortalte dem, at jeg

selv var Chiquitines-barn og nu var vendt hjem for at besøge stedet. Vi blev vist rundt, og jeg fik agtindsigt i mine adoptionspapirer. Min lille ven, der gav mig den varmeste velkomst, fulgte flittigt med rundt. Et andet barn spurgte sågar, om jeg var hans mor, for som han selv sagde, så lignede jeg hans mor. Det var virkelig hårdt at sige farvel; jeg havde gerne taget alle de dejlige børn med hjem til Danmark. Efter fem dage i Cali rejste vi tilbage til Bogota for at sige farvel til Bernardina og resten af familien.

Hvad har det betydet for mig?

Jeg glædede mig til at komme hjem til Danmark og mine vante omgivelser. 14 dage med masser af spændende oplevelser i rygsækken, mange erfaringer rigere og mange op- og nedture var nået til vejs ende. Tiden efter jeg kom hjem fra Colombia, brugte jeg til at fordøje indtryk og oplevelser – og til refleksioner sammen med mine nærmeste venner og familie.

Jeg er utrolig taknemmelig for min families og venners opbakning i søgningen af mine rødder. Specielt mine forældres. Det har betydet meget for mig, at de altid har støttet op omkring mit ønske om at finde mine rødder. De har altid talt åbent om adoptionsprocessen, de har fortalt om Colombia, de har kigget billeder med mig og givet plads og lov til, at jeg kunne stille undrende spørgsmål. Jeg forstår godt, at man som forældre til adopterede, der ønsker at finde deres rødder, kan være bekymrede for, hvordan man vil klare det hele. Alt fra det følelsesmæssige til alt det hårde og triste, der kan følge med. Som forældre kan man være bange for, om relationen mellem mor/datter eller far/datter kan ændre sig, fordi der bliver etableret kontakt til den biologiske familie. For mit eget vedkommende har jeg altid tænkt, jeg kun har en

mor og en far, og det er dem, der har været mine omsorgspersoner, siden jeg blev adopteret.

At jeg nu har fundet min biologiske mor, ændrer ikke noget ved det. Bernardina er kvinden, der har født mig, men ikke hende, jeg er vokset op hos, så hun vil aldrig kunne erstatte det, mine forældre har givet mig. Et eller andet sted er hun stadig en fremmed kvinde, som jeg ikke rigtig kender. Trods lange breve og et visit på 14 dage vil det aldrig kunne danne grobund for en tæt relation. For mit vedkommende vil det tage mange mange år at bygge en tæt og solid relation op til min biologiske mor.

Mit råd til andre familier er, at ønsker jeres børn at finde deres rødder, så er det bedste, I som forældre kan gøre: at lytte, spørge ind til følelserne omkring processen, fortælle om jeres egne følelser, og hvad der eventuelt gør jer usikre, og at fortælle, hvordan I har det med det hele. Skab dialog omkring det, også selv om det er hårdt. Jeg mener, at det er den bedste måde, alle parter kommer helskinnet igennem processen. At min mor tog rejsen sammen med mig, er virkelig prisværdigt. Mange af mine venner har sagt, „Hold da op, det er godt nok sejt, at din mor tager med“. Og ja, det er det, for mødet mellem min mor og Bernardina har uden tvivl været hårdt for begge parter. Turen har skabt et tættere bånd mellem min mor og mig, og der skal ikke herske nogen tvivl om, at min mor nu forstår mig på en anderledes og ny måde, end hun gjorde før, hvilket er ment på den positive måde.

Sluttet fred med min identitet

Den 23. maj 2014 er det præcis to år siden, at jeg sad spændt, nervøs, håbefuld, bange og ja, der findes ikke ord til at beskrive alle de følelser, der gik igennem mig, da jeg mødte min biologiske mor Bernardina på

Min mor Ingelise, Agatha (den daværende forstanderinde af børnehjemmet Chiquitines), og jeg. Hun fortæller om børnehjemmet, vi ser billeder, og jeg får agtindsigt.

Min mor Ingelise, kusine Adriana, Bernardina, jeg og Juan Carlos, samt Juan Carlos' søster, hendes søn og mand. Billedet er taget, inden vi rejste tilbage til Danmark efter 14 dages eventyr.

skærmen første gang. Det at se hende og kommunikere med hende var angstprovokerende for mig til trods for, at det var et ønske og en realitet, som jeg i mange år håbede på at få indfriet for at få følelsen af at være et „helt menneske“ og at slutte fred med min identitet. Jeg er på alle måder et „helt menneske“ nu. Det er stort at finde sine rødder, og jeg er meget taknemmelig for at være en af de mange adopterede, der har fået dette ønske opfyldt. Jeg er blevet mange erfaringer rigere, jeg ved en masse om min baggrund, jeg har lært lidt spansk, men også valgt, at mit mellemnavn Stella skal skiftes ud med Luisa Fernanda, samt at Bernardina tiltaler mig Luisa Fernanda, hvilket jeg er helt okay med.

Ikke kun en dans på roser

Dog er det at finde sine rødder ikke kun en dans på roser. For mit vedkommende var det også hårdt, fordi jeg føler, at min biologiske mor ønsker meget mere af mig, end jeg kan tilbyde hende. Her mener jeg, at jeg ikke kommer tilbage til Colombia for at bo sammen med hende. Vores kulturelle baggrund har skabt en del konflikter, og hun forstår ikke helt, at jeg nu er en voksen kvinde på 31 år, der altid vil leve uafhængigt af hende og ikke har brug for hende i min hverdag på samme måde, som hun har for

mig, nu da jeg er hendes eneste barn. Hun accepterer ikke, at jeg er her i Danmark, og at jeg har min familie, venner og tilværelse her. Det er hårdt, og jeg kæmper den dag i dag med at finde en balancegang i også at tilgodese Bernardinas behov, så godt jeg kan ved, at vi kan maile sammen engang imellem. Siden jeg kom hjem fra Colombia, har jeg ikke skypet med hende, kun skrevet mails. Jeg trak mig lidt tilbage, da jeg følte mig næsten kvalt af hendes store behov. Hun ønskede mere og mere af mig, og hun ville gerne opdrage på mig, hvilket jeg synes, at jeg er lidt for gammel til.

Samtidig føler jeg også, at fokus bliver lagt på, at jeg blev taget fra hende som spæd, hvor jeg derimod mener, at vi skal se det positive i at have fået kontakt, at vi har set hinanden og bare være i det og acceptere det, vi hver især kan tilbyde hinanden. Så hvordan fremtiden for Bernardina og mig ser ud, ved jeg ikke; måske stopper al kommunikation mellem os, eller den forbliver åben, så vi kan kommunikere med jævne mellemrum, som vi gør nu. Den sidste mulighed har jeg det bedst med, så længe kommunikationen ikke tager overhånd.

Den rigtige beslutning

Jeg kan konstatere, at det, at jeg valgte at være vedholdende og lytte til mig selv i for-

hold til at finde mine rødder, er den bedste beslutning, jeg nogensinde har truffet. Hvis jeg skal pege på en vigtig pointe, så er det, at det, der står i ens adoptionspapirer, ikke altid er en sandhed. Min biologiske mor har ikke levet et fattigt liv, hun har aldrig manglet noget, hun arbejder som sygeplejerske, samtidig med at hun læser psykologi på et universitet.

Jeg har en drøm

Intet kan måle sig med mit Colombiaeventyr, ikke engang da jeg boede seks måneder i Cape Town som led i min uddannelse og arbejdede med de mest hardcore gadedrenge. Martin Luther King sagde „I have a Dream“. Det har jeg også. En lille del af mig længes efter Colombia. Jeg savner solen, maden, musikken, de glade og imødekommende mennesker og det liv, de colombianske gader kan berige mig med. Jeg ved, at endnu en rejse venter på mig forude. Min drøm/projekt handler om pædagogisk arbejde på mit børnehjem i Cali sammen med en anden adopteret fra USA, der er fra samme børnehjem. Vores drømmeprojekt kræver en masse forarbejde m.m. Vi kæmper begge for, at det bliver til en realitet i en ikke for fjern fremtid. Som uddannet pædagog vil det betyde meget for mig at kunne bidrage med godt pædagogisk arbejde på børnehjemmet. Jeg tænker ofte på den lille fyr, der gav mig den dejlige velkomst, og hvordan det mon går alle de andre børn dernede. Jeg hverken vil eller kan redde hele verden, men jeg kan gøre en forskel, der kan bidrage til mere, end hvad man umiddelbart tror. Tak, fordi I læste min historie. ■

I MEDIERNE

Paulina har medvirket i DR Netradio (radiofortællinger), hvor hun fortalte om mødet med sin biologiske mor. Det kan høres på:
<http://www.dr.dk/radio/ondemand/p1/radiofortaellinger-87#/00:01>

LANDSMØDE & LANDSGENERALFORSAMLING

afholdes i år i weekenden den 8. og 9. november 2014

på Dalum Landbrugsskole,
Landbrugsvej 65, 5260 Odense S

Vi vil traditionen tro invitere de politikere, der beskæftiger sig med adoptionsområdet, de formidlende organisationer og Ankestyrelsen til en paneldebat om emnet:

„Adoption nu – og i fremtiden“

Landsmødet starter lørdag kl. 10.00 og slutter søndag kl. 11.00, hvorefter der afholdes landsgeneralforsamling.

Læs mere om dette i det næste blad og hold øje med vores hjemmeside: **adoption.dk** eller vores facebookgruppe, hvor det endelige program vil blive annonceret.

Sæt allerede nu i kalenderen!

Hovedbestyrelsen

Noah, 5 år, født i Colombia.

Liv Adetutu, 2 år, født i Nigeria.

HVEM SKAL HAVE ADOPTIONSPRISEN 2014?

Adoptionsprisen gives for en ekstraordinær indsats for adopterede eller deres familier. Det kan være en indsats inden for fx politik, forskning, oplysning, rådgivning eller andet. Der skal være tale om en indsats, der har gjort en positiv forskel for adopterede eller vil kunne komme til at gøre det på længere sigt. Prismodtageren kan være en person, en gruppe eller en organisation – gerne én, der har bidraget til at sætte adoption og adopteredes vilkår på dagsordenen i en bredere sammenhæng.

Adoptionsprisen gives ikke til medlemmer af Adoption & Samfund med

begrundelse i deres arbejde i eller i tilknytning til foreningen.

Adoptionsprisen er tidligere givet til:

- Læge Grete Teilmann for hendes banebrydende arbejde med tidlig pubertet hos adoptivbørn.
- Psykolog Lars von der Lieth for hans livslange forskning, formidling og rådgivning inden for adoptionsområdet.
- Psykolog Susanne Høeg for hendes mange initiativer og aktiviteter inden for rådgivning af adoptivfamilier.

- Psykolog Niels Peter Rygaard for hans faglige engagement i tilknytningsproblemer og ikke mindst hans store, uegennyttige arbejde i projekt Fair Start med at uddanne personalet på børnehjem i hele verden.

Hvis du har et forslag til, hvem der skal have Adoptionsprisen i 2014, bedes du senest den 1. oktober 2014 sende forslaget sammen med en kort motivation til

adoptionsprisen@adoption.dk

Samtalegrupper for adopterede

Ankestyrelsen gennemfører i løbet af 2014 et antal gruppeforløb i forbindelse med nyt pilotprojekt med titlen „Adoptionsmestring“.

„Forløbene har særligt fokus på børnenes/de unges egne ressourcer. Det vil sige fokus på forløsning af de mestningsstrategier, de allerede er i besiddelse af. Forløbene har overordnet til hensigt at styrke mestring i relation til barnet/den unge, hvor særligt adoptionsbaggrunden kan være både en med- og modspiller,“ siger Robert Jonassen, faglig leder af Post Adoption Service i Ankestyrelsen og tilføjer:

„Der er selvfølgelig tale om et pilotprojekt, hvor vi metodisk løbende vil indarbejde de erfaringer, som vi indledningsvis vil få gennem projektet. Det er vores klare opfattelse,

at der er et væsentligt behov blandt børn og unge med adoptionsbaggrund for at kunne dele erfaringer med hinanden. Det er de adopterede, vi betragter som værende eksperter på deres eget liv, hvilket også vil præge tilgangen“. Robert Jonassen er sammen med arbejdsgruppen bag initiativet ved at lægge sidste hånd på konceptet.

Ankestyrelsen oplyser, at gruppeforløbet vil have fokus på en række særlige temaer, men deltagerne vil også selv kunne bringe emner ind i gruppeforløbet – fx:

- Hvem er jeg?
- Hvor hører jeg til?
- Tanker om min biologi og mit fødeland.
- Mine særlige evner?
- At fange det bedste i situationen!
- Hvad gør jeg, når nogen kalder mig „neger“? Kan jeg sætte ord på?

Målgruppen er i første omgang unge mellem 11 og 13 år. Hensigten er dog, at konceptet udvides til at omfatte adopterede helt op til 18 år. Ankestyrelsen oplyser endvidere, at der i løbet af september 2014 vil blive introduceret 4 gruppeforløb afhængig af interessen. Ankestyrelsens kursussekretariat er derfor interesseret i henvendelser fra familier, som ønsker at høre nærmere om tilbuddet.

„Grupperne mødes hver 2. uge 5 gange af 2 timers varighed. Grupperne ledes af en adoptionsfaglig konsulent tilknyttet Ankestyrelsen,“ siger Robert Jonassen, og opfordrer samtidig interesserede til at kontakte Kursussekretariatet i Ankestyrelsen på telefon: 61 89 73 36 eller via mail: kursus-fam@ast.dk ■

PAS-rådgivning før hjemtagelse af barnet

Information fra Karen Fabricius Hansen, psykoterapeut MPF, kursuseder og PAS-konsulent

Nyt om PAS-ordningen

Fra 1.1.2014 har det været muligt at modtage op til 3 timers rådgivning under PAS-ordningen inden udrejse. PAS-ordningen er gratis rådgivning, man som adoptanter kan ansøge om.

Fra min rådgivning og af egne erfaringer med at hente vores 2 børn for nu snart 20 år siden ved jeg, at der er så uendelig mange følelser på spil. Selve overdragelsen kan nogle gange opleves voldsom og sætte både positive og negative spor hos både børn og forældre. Det er bare så STORT!!!

Overdragelse af barnet

På de adoptionsforberedende kurser arbejder vi med den nænsomme overdragelse, dog på et tidspunkt, hvor overdragelse ligger langt ude i fremtiden.

Selve overdragelsen er på de fleste punkter bestemt af landet, børnehjemmet eller de lokale myndigheder. Organisationerne

kan give en vis forberedelse til, hvordan det vil foregå, og vi må som kommende forældre i høj grad underlægge os proceduren.

Følelser på spil – og reaktioner

Vi kan og skal ikke minimere de store følelser, så det kan have stor betydning at have snakket dem igennem, at være klar over, hvad der er på spil, og komme overens med det.

Det kan være vigtigt at være forberedt på, hvordan man selv evt. kan reagere på forholdene og barnet og forstå reaktionerne. Det kan endog være rigtig vigtigt at være forberedt på, hvordan barnet kan reagere, og forstå reaktionerne som naturlige og forståelige ud fra dets tidligere liv og situationen.

Det er nyttigt at få snakket om, hvad vi som nye forældre kan forvente af barnet og også, hvordan vi kan formidle til det og rammesætte, at det får tid og rum til at lære os at kende og reagere på den altomfattende forandring, som rummer både håb og nye muligheder.

Allerede ved overdragelsen er det essentielt at få lavet forbindelse til det, barnet har

mistet/kommer til at miste, og hvorfor denne overgang – nye forældre – skal finde sted.

Søg PAS-rådgivning

Den ro, de kommende forældre har kunnet finde i historien, meningen med adoptionen, hvor smertefuld, skurrende eller strittende baggrunden end kan være, er uvurderlig i forhold til barnet. Barnet sanser. Det forstår ikke det nye sprog; dog sanser det, om der er empatisk afklarethed og overensstemmelse i ord, betoning og kropssprog.

Det kan rådgivning hjælpe med. Det er min erfaring, at rådgivning gør en kæmpe forskel for de nye forældre, og at de kommer bedre fra start sammen med barnet.

Det kan give ro til forældrene allerede på forhånd at have knyttet kontakt til PAS-rådgiveren, mærket støtte og vide, at vedkommende er tilgængelig, hvis de får brug for det, også når de er kommet hjem. Det er så vigtigt at komme godt fra start for alle parter.

Jeg er meget optaget af at give så meget ro til forældrene som muligt, fordi nervesystemer „smitter“ – både positivt og negativt.

Så udnyt de PAS-muligheder der er – inden afrejse! ■

GYMNASTIK

– sansemotorisk træning?

En del adopterede har sansemotoriske udfordringer som barn. De har ikke fået den sansemotoriske træning fra spæd, fordi de for eksempel har ligget stille i en tremmeseng, så deres fysiske udvikling er ofte ikke aktiveret nok på børnehjemmet og kan være forsinket. Hvor sætter man ind ud over at søge professionel hjælp hos ergoterapeuter eller fysioterapeuter? Mit bud er, at gymnastik er den idrætsgren, der bedst bakker op om motorikken – både grovmotorikken såvel som sansemotorikken.

Af Pia Reinholm Jensen

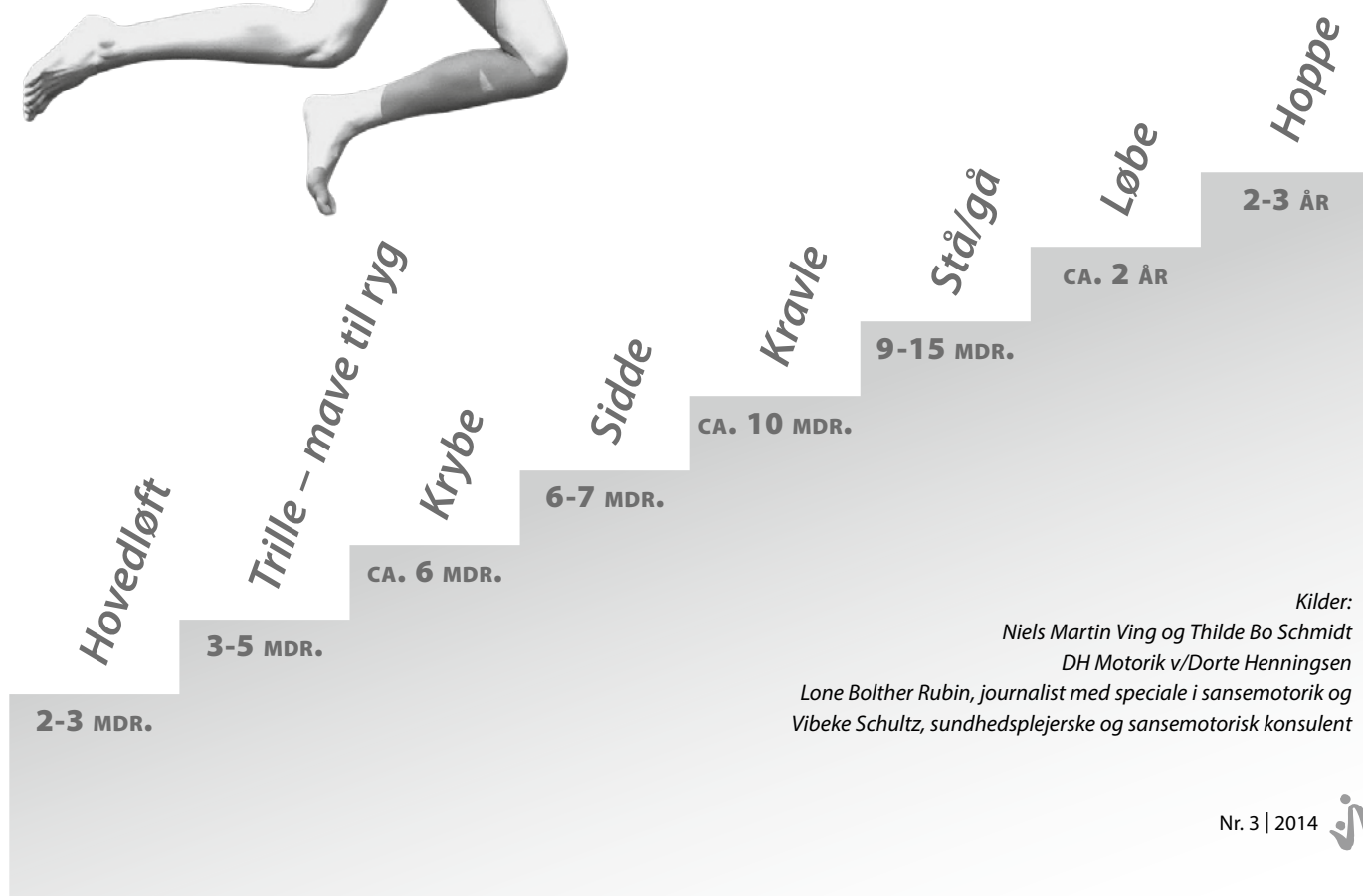

Gymnastikken tager udgangspunkt i alle de gode øvelser for motorik og sansemotorik. Formålet med fx børnegymnastik er at have et højt aktivitetsniveau, action i gymnastiksalen og fremme børnenes motoriske færdigheder. Gymnastikken er et pragteksempel på stimulation af alle de motoriske færdigheder, for det kræver bevægelse at udvikle og vedligeholde motoriske færdigheder til opti-

malt brug. Og så er det sjov, dans, sang og god musik.

Børnegymnastik i dag er spændende; der er mange gode legeredskaber – så de små børnehold får det hele leget ind. Lidt udklædning til opvisningen gør det ekstra sjovt. Mange idrætsforeninger laver events, som „Gymnastik i natten“, sommergymnastik og feriesjov – så det sociale islet mangler heller ikke.

Illustrationen nedenfor viser en generaliseret oversigt over milepæle i barnets grundmotoriske udvikling:

Kilder:

Niels Martin Ving og Thilde Bo Schmidt

DH Motorik v/Dorte Henningsen

Lone Bolther Rubin, journalist med speciale i sansemotorik og Vibeke Schultz, sundhedsplejerske og sansemotorisk konsulent

Vær opmærksom på, at alle færdighederne bør komme af sig selv, så længe miljøet, tiden og omgivelserne tillader det. Det er ikke altid, at adoptivbørn ved modtagelsen kan alle disse færdigheder.

Sundhedsplejersken hjælper til, lægen giver gode råd, og skolen har som ofte motorisk træning i de første klasser for de børn, der mangler færdigheder i motorik. Vi kan dog også selv hjælpe vores børn med træning derhjemme på mange måder – ud over at sende dem til gymnastik!

Hvad kan vi selv gøre for at hjælpe barnet?

Grundlege – som kræver, at børnene har ro og tid til fordybelse – er nødvendige for at øve grundmotorikken, er „programerede“ i barnet og skal blot hentes frem lidt efter lidt. Eksempler på grundlege er: gyng, klatre, vippe, balancere, trille, bold-

lege, løbe, hoppe, fangelege, kamplege (trække, skubbe osv.) Meget af dette kan indrettes i en god have eller på besøg på funktionelle legepladser. Havetrampolinerne er her en super god idé, husk blot

„Jeg går til gymnastik fordi det er sjovt og jeg lærer rigtig mange spring. Jeg kan godt lide at slå flik-flak, lave salto-mortale og senest en halvskrue, som jeg har øvet hele vinteren på! På trampolinen hjemme laver jeg baglæns salto.“

Oliver, 10 år, født i Indien.

sikkerheden med net. Husk også hængesøjler, balancebomme og gynger!

Færdigheder – indeholder motoriske aspekter og kræver til gengæld motorisk kunnen. De er tillærte og kommer „udefra“.

DE TRE PRIMÆRE INDRE SANSER

LABYRINTSANSEN – et slags tredimensionelt vaterpas i øret, der giver signal til hjerne og muskler om hovedets stilling. Den har blandt andet indflydelse på vores evne til at balancere, styre øjnene, koncentrere os og tale. Labyrintsansen stimuleres ved at trille, rulle, gyng, snurre, vippe, løbe, hinke og balancere.

Problemer med labyrintsansen kan kendes på:

- Barnet bliver let rundtosset, køre- eller søsyg.
- Har svært ved at være opmærksom og koncentrere sig.
- Har svært ved at holde balancen på en stol.
- Problemer med at kunne orientere sig i rummet i forhold til andre.
- Tør ikke bevæge sig rundt.
- Motorisk uro.
- Udholdenhed.

TAKTILSANSEN (følesansen) – hudens og slimhindernes beskyttende og undersøgende følesans. Den har blandt andet indflydelse på vores evne til at reagere på fare, til psykisk og fysisk kontakt med andre, til at balancere, at fornemme vores krop og rummet omkring os. Stimuleres gennem massage, hulelege, slåskampe, gå i bare tæer, leg med mudder, grene, sten osv. At kunne styre de rolige bevægelser.

Problemer med taktilsansen kan kendes på:

- Berøring kan virke ubehageligt på barnet.
- Kan reagere kraftigt på berøring – slå/bide/kilden.
- Barnet vil gerne være for sig selv.
- Kan ikke lide at få tøj af/på, at gå på bare fødder, røre ved maden, at blive beskidt, eller ikke kan mærke, at det er beskidt, snottet m.m.

KINÆSTESISANSEN – også kaldet muskel- og ledsansen. Den har betydning for vores evne til at bruge muskler og led til alle bevægelser, fornemmelse af egen muskelkraft og evnen til at koordinere mellem øjne og hænder/fødder. Den stimuleres ved at skubbe, trække, accelerere, decelerere, kaste, gribe, klatre, hoppe og lave koordinerede bevægelser.

Problemer med kinæstesisansen kan kendes på:

- Barnet vælter let ting i sine omgivelser.
- Har svært ved at bedømme størrelse og vægt.
- Motorisk uro.
- Barnet har svært ved at finde sig selv i rummet, rum/retning.
- Barnets egen kropskendskab, foran/bagved/ved siden af osv.

Gymnastik med Grevinderne

Af Sally Lacey, 13 år

Jeg hedder Sally og er 13 år gammel. Jeg startede til springgymnastik, da jeg var 3-4 år gammel, og jeg går stadig til det. Nu går jeg på „Grevinderne“, som er et opvisningshold med gymnaster i alderen 6-20 år.

Hvis man vil på „Grevinderne“, skal man først blive udtaget til deres talenthold, og hvis man bliver god nok, rykker man op på eliteholdet. Man går for det meste på talentholdet 2-5 år, før man kan rykke op på eliteholdet. Grevinderne har opvist i mange byer som Roskilde, Ollerup, Farum, Solrød og mange andre.

Vi rejser også til udlandet, fx har vi rejst til Australien, Schweiz og USA. Når vi rejser, får vi set andre kulturer, og vi hygger os. Når vi er på tur i udlandet, opviser vi også. Den første gang, jeg var i udlandet med holdet, var til Tyskland, da jeg var 9 år.

Sidste sommer var jeg i Sydafrika. Vi skulle opvise og deltage i VM i opvisningsgymnastik med vores show. Vi var dernede i 2 uger. Vi startede med at være i Cape Town, hvor vi lavede vores opvisninger til VM. Vi kom i finalen, men vi vandt desværre ikke, det gjorde Østrig. Men vi havde det sjovt.

Vi gik rundt i byen og så også en masse flotte landskaber. Vi var ude og se Robben Island, hvor Nelson Mandela sad i fængsel. Vi var også på safari, hvor vi så vilde

dyr ude på et stort område med græs, træer og vandhuller. Vi så the Big Five, det er løve, elefant, bøffel, leopard og næsehorn. Vi kørte rundt i safarivogne, hvor der var åbent til alle sider. Jeg så mange dyr, jeg aldrig før havde set som en gnu, et næsehorn og en leopard. Det var den fedeste tur!

Jeg går på eliteholdet, og vi træner 4 gange om ugen, plus vi laver hjemmetræning. Jeg elsker at gå til gymnastik. Man lærer mange spring, og man hygger

sig med de andre. Det er sjovt at lære nye spring, men før det lykkes, skal man øve sig.

Jeg går til gymnastik, fordi jeg synes, det er sjovt at springe i trampolin og på bane og lære nye spring, men også fordi man lærer mange nye mennesker at kende. Man bliver bedre og bedre til gymnastik, og man får en masse gode venner. ■

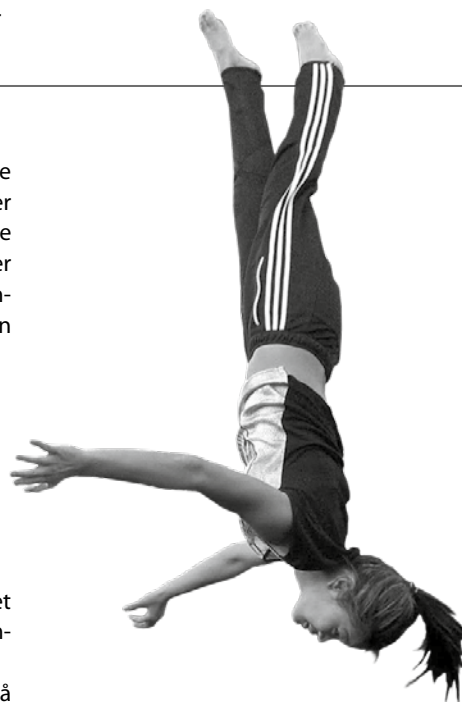
Eksempler på disse færdigheder er inden for gymnastikkens verden fx sprællemands-hop, vejrmøller, salto, koreograferet bevægelse osv. Desuden alle andre former for idræt (teknik/taktik).

Sansetræning (sans betyder „følelse og fornuft“) – kan både foregå hjemme såvel som i gymnastiksalen. Der er aldrig situationer, hvor kun én sans er aktiv. Hvis sanseintegrationen skal blive god, skal de enkelte sanser være velstimulerede og vel-fungerende, og hjernen skal være god til at integrere sanseindtryk. Lykkes det med hensigtsmæssig sanseintegration, som giver overskud og energi, så kan barnet nemmere gøre de ting, det gerne vil, og barnet får en bedre koncentration til lige netop det, det er vigtigst at koncentrere sig om. Køb en sansegynge. Gå en tur i skoven. Lyt til musik. Lav mad sammen.

Pointe: det er sanserne, der er afgørende for, at vi kan udvikle motoriske færdigheder – så jeg kan kun på det varmeste anbefale gymnastikken, som efter min mening er den bedste idrætsform til at fremme sanseintegrationen. Jo før des bedre, inden skolestarten!

Andre idrætsgrene og musik rammer sikkert også dele af sansemotorikken. Find noget, dit barn synes om – og frem for alt: se på hvilken „trod“, du har modtaget, hvad er denne lille dreng/pige for en type? Vi kan som forældre have mange ambitioner og ønsker for vores barn; i sidste ende skal det dog også være sjovt for barnet, ellers kommer der ikke noget godt ud af det.

Læs blot, hvad Sally har fået ud af at gå til gymnastik – ud over de motoriske færdigheder! ■

TRADITIONEL KARATETRÆNING

– *ideel aktivitet for børn?*

Hvad kan karate gøre for børn med motoriske udfordringer? Kan det fx være en stor hjælp ved koncentrationsbesvær? Sensei Jesper F. Andersen skriver her om sine erfaringer med, hvad karate kan gøre for børn.

Af Jesper F. Andersen, chefinstruktør
i karateklubben Taifu i Frederiksværk

Karate stammer fra Japan og har sit ud-spring i en asiatisk kultur og tradition, som danner rammerne for, hvordan der under-vises i karate.

Af medlemstallet i 2013 udgjorde børn under 12 år 50,6 % af det samlede antal karateudøvere i Dansk Karate Forbund.

Karatetræning er på den ene side en in-dividuel træningsform, som tilgodeser det enkelte barns udvikling. På den anden side foregår træningen på et hold, hvor barnet træner sammen med andre i samme al-dersgruppe. I denne artikel tager jeg ud-

gangspunkt i karatetræning for børn, som er fyldt 8 år.

Disciplin og respekt

Disciplin og respekt er nøgleord i karate. Når et barn starter til karate, vil barnet blive præsenteret for en række adfærdsregler, som er forbundet med at være karateud-øver. Det er også regler, som rækker ud over karateklubbens område, fx må man som ka-rateudøver ikke misbruge den kunnen og viden, man lærer.

En karatelektion er styret fra start til slut. Det er sensei, som er den japanske beteg-nelse for en lærer, som sætter rammerne for undervisningen. Den stramme, myndige

styring, ikke at forveksle med autoritær sty-ring, gør det nemt at navigere for et barn, da ingen er i tvivl om, hvad man må, og hvad man ikke må under en karatetimer. De kon-krete forhold bliver grundigt forklaret, så alle forstår, hvad baggrunden er for disse og derfor ikke efterlader tvivl hos barnet om, hvorfor reglerne er vigtige at overholde.

Fysisk træning, samarbejde og motoriske færdigheder

En karatelektion starter altid med ca. 15 minutters opvarmning, og en lektion slut-ter ofte med udstrækning. Teknik og kamp-træning tager udgangspunkt i den enkelte udøvers niveau. Øvelserne og kravet til ud-

„Jeg kan godt lide at gå til karate, fordi jeg lærer meget ved det, fx at koncentrere mig og fokusere – og jeg bliver smidig og får en god balance. Jeg går til karate, fordi jeg gerne vil lære selvforsvar og kamp teknikker. Jeg kan godt lide den måde, jeg lærer tingene på og det med, at jeg kan komme op til en graduering og få højere bæltegrader. Jeg kan også lide måden vi holder sammen i klubben, det er både hyggeligt og sjovt.“

Larika Andersen, 13 år, født i Indien.

førelsen af øvelserne stiger i takt med den enkeltes udvikling. Indholdet af øvelserne er bygget op om et fastlagt pensum, som sikrer en kontinuitet i træningen.

Kampøvelser udgør ca. 1/3 del af træningstiden. Det kan være øvelser, som relaterer sig til selvforsvar, eller det kan være øvelser, som relaterer sig til konkurrencedelen af karate. Under kampøvelser lærer barnet at samarbejde med andre. Samarbejdet er ofte en forudsætning for, at øvelsen kan gennemføres.

Koordination er en vigtig del af karate. Både venstre og højre side af kroppen trænes systematisk i samme omfang. Grundtræningen i karate består af slag, parader og spark, som øves enkeltvis og med hinanden. Særligt ved sparketræningen udvikles balanceevnen. Karatetræning giver en god udvikling af de motoriske færdigheder, som ofte nævnes som en væsentlig del af udviklingen af et barns fysiske og psykiske sundhed.

Gradueringer

Der er graduering (bælteprøve) 2 - 4 gange om året i en karateklub. Ved en graduering skal barnet vise teknikker og kampøvelser fra pensum. Efter en veloverstået graduering bliver barnet tildelt en højere grad, hvilket synliggøres med en anden bæltefarve. Det er medvirkende til at skabe motivation og skærpe træningsindsatsen frem

mod gradueringen. Barnet oplever her en individuel udvikling og fremgang.

Der er 9 gradueringer, som skal gennemføres, inden det er muligt at blive indstillet til det sorte bælte. Det tager mindst 4 år at træne sig frem til det sorte bælte.

Ansvar og rollemodel

I takt med at barnet udvikler sig i karateklubben og får højere grader, præsenteres barnet for ansvar. Det kan fx ske ved, at de bliver sat sammen i små grupper, hvor de skal præsentere øvelser for hinanden. Her lærer de, hvordan man giver feedback på en udviklende og respektfuld måde. Barnet kan også blive udnævnt til hjælpetræner på et hold og fremstår dermed som en rollemodel, som de andre børn på holdet kan spejle sig i.

Mine erfaringer

Gennem mange års virke som karateinstruktør har jeg ofte fået tilbagemeldinger fra forældre, som har bemærket en positiv ændring af deres barns adfærd.

Urolige børn er blevet mere rolige.

Jeg tillægger dette, at børn via de fysiske aktiviteter, som er indeholdt i karatetræning, får afløb for uro, og at de i deres møde med en voksen myndig karatetræner oplever nogle faste rammer. Urolige børn er svære at udpege under en karatelektion

for en udenforstående. Det tillægger jeg, at rammerne for undervisningen ikke giver plads til, at uro bliver en forstyrrende faktor.

Børn med mindre selvværd har oplevet større selvværd.

Under karatetræning opnår alle en målbar fremgang. Det kan fx være under en graduering, hvor et barn opnår det næste bælte i rækken, eller det kan være i forbindelse med tilegnelsen af en ny teknik.

Børn med koncentrationsproblemer har oplevet en styrkelse af deres koncentration.

Karate stiller krav til koncentration. Der er ingen forstyrrende elementer i en karatelektion. Hele lektionen bliver brugt til at udvikle den enkelte, og den mentale del af karate lægger vægt på at være til stede i nuet.

Børn, som har klaret sig dårligt i skolen, ligger efter at være startet til karate i toppen af klassen.

Karate lægger vægt på, at man er stræbsom efter at blive bedre. Dette bliver ofte formidlet til at række ud over karatetræning, fx at det også er vigtigt at være stræbsom i skolen.

Karate er mere end sport

Det er min opfattelse, at det at gå til karate er så meget mere end en sport. Karate bidrager positivt til børn, idet de gode egenskaber, man tilegner sig gennem sporten, kan anvendes i skolen og senere i erhvervslivet. Karate er tillige så rummelig en sport, at der er plads til alle, som gerne vil lære karate. Det er aldrig for sent at begynde til karate. Børn kan begynde til karate fra cirka 5-6 års alderen. Indtil barnet er ca. 8 år, vil træningen være mere baseret på leg og forberedelse til egentlig karate.

Børn i dag er ikke så fysisk aktive som tidligere. Stillesiddende aktiviteter som fx elektroniske spil og computere har en stor tiltrækningskraft med dertilhørende risiko for udvikling af fedme og dårlig fysisk form. Det er min erfaring, at forældre i større grad end tidligere er blevet opmærksom på, at deres barn skal lave fysisk aktivitet sammen med andre børn. ■

KARATENS REGELSÆT

1. **Søg den perfekte karakter**
(vær høflig, beskeden, hjælpsom og imødekommende)
2. **Vær trofast**
(vær trofast først og fremmest over for dig selv, men også over for andre)
3. **Vær stræbsom**
(Vær altid kritisk i forhold til det, du laver. Lær af det. Yd altid det maksimale, gør dig umage i alle de ting, du gør, både i og uden for dojoen)
4. **Respekter andre**
(vis respekt for dine omgivelser, udvis omsorg og vær hensynsfuld)
5. **Vær ikke voldelig i din optræden**
(Karate er ikke voldelig. Man må ikke optræde voldeligt under nogen omstændigheder, hverken i eller uden for karate)

HUN ER VRED

– Et vidnesbyrd om transnational adoption

Forfatter: Maja Lee Langvad
Forlag: Gladiator (251 sider)
Pris: 329 kr.
Hjemmeside: <http://forlagetgladiator.dk/>

Mangefold vrede

Maja Lee Langvad, som i 2006 slog igennem med den skelsættende og bemærkelsesværdige debutbog *Find Holger Danske*, har netop udgivet to nye bøger: *HUN ER VRED – Et vidnesbyrd om transnational adoption* og *Find Holger Danske Appendix*.

Med *Find Holger Danske* satte Maja Lee Langvad nye standarder for collage-genren med sin blanding af konceptdigtning og politisk debatliteratur.

Med *HUN ER VRED* etablerer Maja Lee Langvad (igen) en helt ny blandingsgenre: denne gang en kombination af et langt prosadigt, et essay, en (delvist) selvbiografisk erindringstekst og en dokumentation af kollektiv krænkelse af adopterede. På én gang fiktion, autofiktion og dokumentation. I bogen taler en individuel og dybt personlig – og samtidig kollektiv – stemme. Som dokumentation af de senere års adoptionsdebat er den yderst grundig med 13 siders noteapparat.

Forfatteren fastslår i forordet, at nogle personnavne er ændret, så vi kan ikke læse bogen som en nøgleskildring, og det *Hun*, der optræder i bogen, er heller ikke entydigt med Maja Lee Langvad som person, men snarere et kollektivt *Hun*. Men ikke desto mindre trækker bogen også på meget personligt erindringsstof. Når jeg i anmeldelsen bruger ordet *hun*, tager jeg ikke stilling til, om det skal forstås som det ene eller andet.

Gentagelsesmønster

Bogen er bygget op over et konsekvent gentagelsesmønster – nemlig dét, at hver eneste afsnit på bogens mere end 200 sider starter med ordene „Hun er vred“. Og der er rigtig mange afsnit, for nogle af dem er kun på en enkelt linje, så det bliver til mange gange „Hun er vred“. De lidt større afsnit markeres med versaler „HUN ER VRED“.

Når man som læser går i gang med en bog, hvor der på hver side står „Hun er vred“ 8-10 gange, tænker man, at man står i en regulær risiko for at komme til at kede sig over gentagelserne. Men det interessante er imidlertid, at monotonien hurtigt ophæves og vokser til rytme – en selvfølgelig og inciterende læserytme.

Maja Lee Langvad (Foto: Morten Germund).

Bogen går direkte til sagen: „HUN ER VRED over at være en importvare. Hun er vred over at være en eksportvare.“

Hun er vred over, at adoptionsbureauerne tjener penge på adoption, og over at transnational adoption er en millionforretning – målt i dollars.

Pengenes rolle i adoption er et tema, hun vender tilbage til gang på gang og fra forskellige vinkler.

Blandt andet på side 185:

Hun er vred på sine adoptivforældre over, at de har betalt penge for at adoptere hende.

Hun er vred på sine adoptivforældre. Hun er vred på adoptivforældre. Hun ved godt, at adoptivforældre ikke er dårlige mennesker, de er bare mennesker som alle andre, men derfor kan man ikke komme uden om det faktum, at de har betalt penge for at adoptere et barn.

Og igen på side 178, hvor det beskrives, at børn afgivet til adoption har indbragt Sydkorea mellem 20 og 40 millioner dollars om året op gennem 1970'erne og 80'erne: „Hun er vred over, at hun medvirkede til Sydkoreas økonomiske mirakel.“

Og på side 159 møder man en skøn „irrationel logik“, der får én til at trække på smilebåndet midt i miseren:

Hun er vred over, at flyvemaskinen overhovedet blev opfundet. Hvis flyvemaskinen ikke var blevet opfundet, ville det ikke have

været muligt at fragte så mange koreanske børn til Vesten.

Bogen kredser om varegørelsen af menneskelige relationer – især adoptivrelationen.

Et sørgmuntret eksempel (s. 100) kunne gå under overskriften *Hvis mit barn var en bil*:

Hun er vred på sin adoptivmor over at gøre et nummer ud af, at hun har adopteret et barn fra Sydkorea.

Hun er vred på sin adoptivmor over at gøre et nummer ud af, at hun har leaset en Hyundai-bil. Hvis hendes mor kendte til historien om Hyundai-koncernen, som er en af Sydkoreas såkaldte chaebols (konglomerat), kunne det være, at hun ville få et lidt andet syn på Hyundai. I så fald ville hun næppe gøre et nummer ud af, at hun havde leaset en Hyundai-bil, og hun ville i hvert fald ikke tillægge sin egen datter samme status som en.

Hun er vred på sin adoptivmor over at tillægge hende samme status som en Hyundai-bil. Hvordan kan hun føle sig andet end krænkede over at blive tillagt samme status som en bil? Hun er ikke nogen vare, selv om hendes mor har betalt penge for at adoptere hende. Det kan godt være, at det var vel ment, da hendes mor med triumferende stemme konstaterede, at hun nu både havde en bil og en datter fra Sydkorea, men for hende er det udtryk

for en opfattelse af adoptivbarnet som en vare.

Nu kunne man tro, at hun har et dårligt forhold til sin adoptivmor, men det er ikke tilfældet. Tværtimod: „Hun har et godt forhold til sin mor, hvis hun selv skal sige det.“ (s. 31).

Bogen er i det hele taget fuld af følelsesmæssige ambivalenser, og de kommer bl.a. til udtryk i de mange gange, hvor konstateringen af den bestemte vrede bliver efterfulgt af en slags modsigelse eller modifikation: „Hun er vred over, at hun er vred...“ En negation af vreden, som om den ikke er helt legitim. Der er masser af vrede, men den får ikke lov til at stå rent og uimodsagt. Det giver naturligvis en nuancering og viser adoptionsrelationers ambivalenser, men gør på sin vis også det hele mere fortvivlende.

Cirkulær fortælleform

Bogen er bygget op med en cirkulær komposition, hvor teksten i en kredsen igen og igen vender tilbage til allerede berørte temaer og følelser og personer, men med nye facetter ved hver tilbagevendende.

På samme måde er de selvbiografiske elementer ikke decideret kronologisk ordnet, men der er dog en bevægelse fremad i tid i løbet af bogen. Man kan sige, at teksten cirkler sig frem i en slags spiral, vender tilbage til tidligere omtalte personer og relationer, men med et nyt lag lagt ovenpå, en ny livsfase, en ny belysning eller oplysning.

Fx beskrives forholdet til adoptivfaderen i barndommen, hvor relationen var præget af hans svigt, efter at han blev skilt fra adoptivmoderen:

„Hun er vred på sin adoptivfar over, at han ikke gjorde mere for at bevare kontakten til hende, efter de gik fra hinanden.“ (s. 55).

Og mange sider senere (s. 207-208) vender hun via helt andre associationskæder (om følelser i forbindelse med lugte) tilbage til faderen og de konfliktfyldte følelser omkring hans død.

Hun er vred på sig selv, fordi hun ikke gjorde mere for at lære sin adoptivfar at kende, mens han levede.

Hun er vred på sig selv, fordi hun bebrejder sig selv, at hun ikke gjorde mere for at lære sin adoptivfar at kende, mens han levede.

Hun er vred over, at hendes adoptivfar er død.

Hun er vred på sin adoptivfar, fordi han ikke kontaktede hende, dengang han fik

konstateret kræft i bugspytkirtlen. I stedet fik hun det at vide gennem Jonas. (...)

Hun er vred på sin adoptivfar over at have svigtet sine børn.

Hun er vred på sin adoptivfar.

Hun er vred på sig selv over, at hun er vred på en død mand.

Hun er vred på sig selv over, at hun er vred. (s. 207-208).

Bogen har en form for „kvindelig“ cirkulær dramaturgi, hvor teksten i cirkler bestandigt via nye associationskæder vender tilbage til de samme temaer, ja endog samme sætninger, konstant med vreden som centrum og drivkraft.

„Anger is loaded with information and energy.“

Audre Lorde

Amerikansk digter med caribiske rødder (1934-1992)

Vreden som kreativt og politisk brændstof

Vreden peger i alle retninger – også modsatte – og det bidrager til at løfte bogen op over det private og selvbiografiske, så den bliver et vidnesbyrd om den samlede vrede, der er knyttet til adoption – en slags kollektiv vrede.

Vreden retter sig ikke kun mod personer og personlige vilkår, og ikke bare mod vilkår, der har med adoption at gøre, men også mod vilkår, der har at gøre med familierelationer, køn og undertrykkelse, løgn og hykleri, magt og politik i bredeste forstand. Vreden er ikke kun rettet mod det nære og det personlige, men også mod strukturelle vilkår, politiske vilkår og livsvilkår i det hele taget.

Hun er vred over en række af de vilkår, der gælder for internationale adoptioner til Danmark: Hun er vred over, at der findes lukkede adoptioner, at den sydkoreanske regering ikke har ratificeret Haagerkonventionen, at adoptivbørn i Sydkorea forsynes med *orphan hojeok* (forfalskede papirer) som hittebørn, at adoptivbørn i deres adoptionspapirer får tildelt en forkert alder, at adoptivbørn i Danmark fejldiagnosticeres med ADHD, at det er tilladt for adoptivforældre i Danmark at ændre deres adoptivbarns navn, at voksne adopterede bliver fastholdt i en barnerolle ved at blive omtalt som „adoptivbørn“, vred over ordet „hjemtaget“ ... osv., osv. Listen er lang.

Bogen består af associationskæder – *stream of consciousness* – med næsten umærkelige glidninger i tematikken. Det sker fx i en associationsrække, der starter med, at en taxachauffør pga. hendes manglende beherskelse af det koreanske sprog sætter hende af et forkert sted i Seoul. I stedet for Sinchon Station bliver hun kørt til Sincheon Station nær Gangnam. Det fører til denne tankerække:

Hun er vred over at se unge piger iført bikini og miniskørt opvarte ældre forretningsmænd på en bar i Gangnam, vred over, at baren er del af en kæde. Hun er vred på kædens ejer, vred på mænd, der besøger massageklinikker, vred over, at hun ikke er en heteroseksuel mand, vred over, at hun ikke er en mand, vred over, at hun er en kvinde, vred over, at hun overhovedet har et køn.

Derfra associerer hun til aborter af piger, bortadoption af piger og til vrede over konfucianismen og det patriarkalske slægtskabssystem i Korea. (s. 83-84).

Hendes vrede strækker sig lige fra hverdagens små ærgrelser, fx at hendes yndlingsrestaurant er lukket, til helt store verdenspolitiske problemer: Hun er vred over den globale ulighed i verden.

Og hun er vred over de basale biologiske vilkår og eksistentielle grundvilkår:

Hun er vred over at have en asiatisk krop.

Hun er vred over at have en kvindes krop.

Hun er vred over at have en krop. (s. 94).

Og en glidning fra det politiske til det eksistentielle:

Hun er vred over, at hun blev afgivet til adoption under et militærdiktatur.

Hun er vred over, at hun blev født under et militærdiktatur.

Hun er vred over, at hun blev født. (s. 180).

På trods af alvoren er der masser af humor i bogen, og en forfriskende selvironi spænder ben for ethvert tilløb til selvmedlidenhed.

Hun er vred på sig selv over overhovedet at ville fortælle sine biologiske forældre, at hun er lesbisk. Der er ingen grund til at fortælle dem noget, som de alligevel ikke vil kunne forstå.

Hun er vred på sig selv over at tro, at hendes biologiske forældre ikke vil kunne forstå det, hvis hun fortæller dem, at hun er lesbisk.

Hun er vred over, at hun er lesbisk.

Hun er vred over, at hun er både koreansk adopteret og lesbisk. Som om det ikke er nok at være enten koreansk adopteret eller lesbisk.

Hun er vred over selv at tro, at det ville være lettere, hvis hun var enten koreansk adopteret eller lesbisk. Det er ikke til at vide, om det ville være lettere. Det kommer an på så meget.

Hun er vred over at få at vide, at hun er heldig, at hun er blevet adopteret til Danmark, når hun nu er lesbisk.

Hun er vred over, at hun blev adopteret til et land, hvor det er almindeligt for en lesbisk at have kort afbleget hår og gå i hængerøvsbukser med en kæde i stål hængende ned langs siden. Det er i hvert fald sådan, flertallet af dem, der kommer på Vela, ser ud. Det kan godt være, tænker hun, at man i Danmark er mere tolerante over for homoseksuelle, end man er i Sydkorea, men til gengæld ligner de lesbiske i Sydkorea ikke en parodi på sig selv. Faktisk har hun mødt mange lesbiske på klubber og barer i Seoul, som er lige hendes type. Problemet er bare, at hun ikke kan snakke med dem.

Hun er vred over, at hun ikke kan snakke med Yoo Mi, når de nu tydeligvis er tiltrukket af hinanden.

Hun er vred over, at hun ikke kan fortælle Yoo Mi, at hun synes, hun er smuk. Hun er vred på sig selv over, at hun inviterede Yoo Mi ud på en date, når de nu ikke kan snakke sammen. Hun kunne have sagt sig selv, at det ville blive akavet.

Hun er vred på sig selv over, at hun tog Mijeong med som tolk på sin anden date med Yoo Mi. Det var lige før, at det var endnu mere akavet end den første gang, de var ude sammen, og hvor de hele tiden måtte slå ord op på deres mobiltelefoner.

Hun er vred over, at Yoo Mi ikke kan tale engelsk.

Hun er vred over, at hun ikke kan tale koreansk. Man behøver ikke at kunne tale sammen for at have sex, siger Mijeong, da hun beklager sig til hende over sprogbarrieren. (s. 152-53).

Flere steder vender hun tilbage til sine gen-vordigheder med det koreanske sprog: bl.a. at det er et vanskeligt sprog at lære, og at

hendes biologiske familie presser hende til at lære det.

At tage ordet mod racismen

Maja Lee Langvad er en aldeles original og unik stemme i nutidens danske litteratur, men i lidt større perspektiv, i et udblik og tilbageblik kan man sige, at hun ligger i tråd med den amerikansk-caribiske digter Audre Lorde (1934-92), der betegnede sig selv som „sort, lesbisk mor, kriger og poet“. Audre Lorde dedikerede sit liv og kreative talent til at adressere og bekæmpe racismen, sexismen og homofobien. Også hun brugte vreden som et redskab til gentænke definitionen af, hvad det vil sige at være sort, kvinde, lesbisk osv. Også hun kombinerede forskellige genrer i en ny form.

De samme temaer beskæftiger Maja Lee Langvad sig med, ikke mindst racismen:

Hun er vred på sig selv over at betragte hvid som normen. Hun er vred over, at hun har oplevet racisme. Hun er vred på sin adoptivmor over, at hun rådede hende til at ignorere dem, der kom med racistiske bemærkninger. (s. 37-38).

Ikke bare den „lille“ hverdagsracisme, men også den grove had-racisme får et ord med på vejen:

HUN ER VRED over et brev, hun modtog efter udgivelsen af sin bog Find Holger Danske. I brevet stod der blandt andet: „Vi håber, at der ikke er ret mange, der køber din bog. Det har du bestemt ikke fortjent. Ingen tvinger dig til at være her i landet. Den arbejdende danske befolkning betaler til dig under hele din opvækst. Du ville slet ikke kunne få tilsvarende beløb i Korea. Du har også fremstillet Dansk Folkeparti på en barnlig og løgnagtig måde. Med hele din væremåde har du bevist, at du føler dig mere koreansk end dansk. Tag til Korea – der hører du snarere hjemme. God rejse.“ (s. 146).

Adoptererede i Seoul

Bogen er blevet til i den erkendelsesproces, hun gennemgår ved at flytte til Seoul. I tilgift til mødet med oprindelseslandet og den biologiske familie får hun et stort netværk af andre adopterede. Man forstår det indtryk, at der i Seoul – ikke bare ved gatherings og konferencer – er et stort community af adopterede fra hele verden. Et kosmopolitisk adoptionsmiljø, baseret på, at Sydkorea i så stort omfang og over så lang tid har været afgiverland af børn til international adoption. Det er en kilde til fællesskab, som adopterede fra andre lande ikke har mulighed for at finde i samme omfang i deres oprindelseslande.

Det er måske også dette stærke adoptionsmiljø bestående af ressourcestærke og veluddannede adopterede fra hele verden, der skaber grobund for artikulationen af den adoptionskritik, der er blomstret op de senere år.

Denne adoptionskritik kommer bl.a. til udtryk i termen *transnational adoption*, som har fået bredt gennemslag i den adoptionskritiske miljø. Det er blevet en fasttømret diskurs i adoptionskredse, at de adoptionspositive bruger termen *international adoption*, mens de kritiske stemmer bruger termen *transnational adoption*. Så der er et signal i brugen af det ene eller det andet ord, som rækker ud over de to ords lidt forskellige betydning. International adoption peger især på noget, der sker mellem nationer, et slags samvirke, mens *transnational* måske især rummer konnotationen *grænseoverskridende* og derfor kan opfattes som noget mere voldsomt.

Maja Lee Langvad/hun foretrækker ordet *transnational*, som også indgår i bogens titel – ikke så meget pga. de to ords betydning og konnotationer i sig selv, men fordi hun nødig vil sættes i bås med dem, der bruger betegnelsen *international adoption*.

Maja Lee Langvad lancerer – mig bekendt – en helt ny term i forbindelse med adoption: „ideologisk sorg“.

Hun er vred over ikke at føle sig forstået af sine venner i Danmark. Det vil sige, de fleste forstår godt den sorg, det indebærer at møde sin biologiske familie, men de færreste forstår, at det samtidig er en ideologisk sorg, hun oplever. En sorg over at have mistet troen på adoption som et humanitært foretagende, hvor man redder et barn fra et liv på gaden eller fra at vokse op på institution. Det er noget andet med hendes venner i Seoul, siger hun til Mijeong, da hun svarer hende på, hvorfor hun ikke flytter tilbage til Danmark. Dem skal hun ikke forklare alting, siger hun.

Hun er vred over, at hun skal forklare alting for sine venner i Danmark. (...)

Hun er vred på sig selv over, at hun forventer af sine venner i Danmark, at de forstår transnational adoption på samme måde som hende. (s. 210-11).

Selv om hun er vred, vil hun bestemt ikke sættes i bås som „the angry adoptee“: Hun er vred over forestillingen om „the angry adoptee“ – vred over forestillingen om adopterede som nogen, der skaber konflikter.

Hun er vred over, at hun er vred, og hun er vred på sig selv over, at hun ikke tidligere i

sit liv gik i gang med at bearbejde sin vrede. Hun er bange for at blive ædt op af den.

Og det forstår man så udmærket efter læsningen af de 220 siders tankemylder om ambivalente følelser, fortællinger, afvisninger, hykleri, udtalte og udtalte forventninger

fra begge familier, skyldfølelse – og også uindfriede forventninger hos den adopterede om at blive holdt om og holdt af som den person, man er. Slet og ret.

HUN ER VRED er først og fremmest et originalt, bevægende og vedkommende

litterært værk, men også som debatindlæg og dokument om international/transnational adoption, og hvad den gør ved de berørte, er det en tankevækkende og oplysende bog. En overvældende læseoplevelse. ■

BOGANMELDELSE af Marianne Østergaard

Find Holger Danske Appendix

Forfatter: Maja Lee Langvad
Forlag: Gladiator (36 sider)
Pris: 150 kr.
Hjemmeside: <http://forlagetgladiator.dk/>

20 spørgsmål til ...

Bogen er en opfølgning på Langvads meget roste debutbog *Find Holger Danske* fra 2006.

Appendix-bogen tager tråden op fra *Find Holger Danske*, og lige som denne åbner Appendix-bogen også med kopi af lægerapporten for barnet LEE Chun Bok.

Bogen består derudover af en række spørgsmål til den biologiske familie og til „mig selv“ – forfatter-jeg’et – mixet med en fotoserie af Maja Lee Langvad og hendes biologiske forældre til hest. (Det fremgår ikke af billederne eller af bogen, at det er de biologiske forældre, hun er sammen med, men det fremgår af det medfølgende brev fra forlaget).

Der er noget nærmest rørende over fotoserien, hvor forfatteren og hendes forældre sidder på nogle små, røde steppeheste i et tørt steppelandskab. Det er formentlig en slags turistattraktion, de er ude på, for de ser ud til at være novicer til hest: de holder alle fast i hanken på sadlen (ligesom på en karuselhest) frem for i tøjlen, og dét selv om hestene står bomstille og ser ud til at ville blive ved med det. På et af billederne har faren dog sluppet hanken, for dér holder de alle tre hinanden i hånden med ham i midten.

Bogens hovedindhold må siges at være de 20 spørgsmål til henholdsvis den biologiske mor, den biologiske far, den ældste biologiske søster og „mig selv“.

Spørgsmålene er nogle af de spørgsmål, der typisk har rejst sig, efter at hun har mødt sin biologiske familie, mens spørgsmålene i den første *Find Holger Danske*-bog udsprang af situationen før dette møde.

Spørgsmålene er meget bramfri og næsten pinagtigt direkte – og søger bagom både hykleri og forstillelse.

„Ville du ønske, at jeg ikke havde opsøgt dig?“

„Har du fortalt mig sandheden om, hvorfor du bortadopterede mig?“

„Ser du gerne, at jeg hjælper dig økonomisk? Og hvis ja: Hvilket beløb vil efter din mening være passende?“

Spørgsmålene til moren og faren er i vid udstrækning de samme, men det fremgår, at det formentlig var morens beslutning at bortadoptere hende, og et af spørgsmålene til faren er, om han var enig i den beslutning.

Faren får også flere spørgsmål om det patriarkalske koreanske samfund, fx „Betragter du dig selv som patriark?“ og „Ville du ønske, at du havde fået en søn, der kunne videreføre din slægt, eller er du derimod lettet over, at din slægt ikke bliver videreført?“

Denne overrumplende omvending af det forventede er karakteristisk for bogens meget ubesmykkede tilgang til følelser og tabuer omkring følelser.

Både moren og faren får spørgsmålet:

„Hvis jeg tilfældigvis møder dig sammen med en kollega:

a. Vil du fortælle din kollega, hvem jeg er?

b. Vil du lyve om, hvem jeg er?

c. Vil du lade som om, du ikke kender mig?“

Når man får det stillet op på denne meget håndgribelige og konkrete måde, bliver det ekstremt tydeligt, i hvor høj grad, adopterede må ruste sig til igen og igen at blive udsat for afvisning fra deres nærmeste. Det må forekomme som en evig gentagelse af den oprindelige afvisning og adskillelse.

Den ældste søster får dette spørgsmål:

„Hvorfor har du ikke fortalt din mand om mig:

a. Af hensyn til dig selv?

b. Af hensyn til din mand?

c. Af hensyn til dine forældre?

d. Af hensyn til dine svigerforældre?“

Og det følges skånselsløst op:

„Har din mand og dig mange hemmeligheder for hinanden?

Og hvis ja: Betragter du det som en styrke eller en svaghed i jeres forhold?“

Alle de tre familiemedlemmer får spørgsmålet: „I det tilfælde, at jeg fortalte dig, at jeg er lesbisk: Ville du da ikke se mig?“

Her har vi igen grublerierne om den latente trussel om at blive afvist blot for at være den, man er.

Derfor er det også logisk, at første spørgsmål til „mig selv“ er: „Kan du lide dine biologiske forældre?“

Og det sidste spørgsmål er: „Kan du forestille dig at bryde kontakten med din biologiske familie?“ Her er der hele 12 svarmuligheder – masser af gode grunde – lige fra deres pres for, at hun skal lære koreansk, til det helt basale og banale, at samværet med dem keder.

Så der er bestemt ikke lagt op til en entydig idealisering af genforeningen med den biologiske familie – så langt fra!

Formen med spørgeskemaerne med de hudløst direkte og insisterende spørgsmål giver læseren mulighed for aktivt at give sit besyv med – selv at tænke over og mærke efter, hvordan man egentlig ville føle og reagere i den pågældende situation.

Find Holger Danske Appendix er en fin igangsætter af tanker omkring adoption og genforening med den oprindelige familie, og det er en logisk opfølgning på adoptionsdelen i *Find Holger Danske*. Men jeg savner en opfølgning på de dele af *Find Holger Danske*, som ikke (eksplicit) havde med adoption at gøre, og som jeg især var begejstret for: bl.a. legen med ordbogsopslag og idiomer om danskhed, tilhørsforhold eller udstødelse, racisme og xenofobi. ■

Generalforsamling 2014

Torsdag den 18. september 2014 kl. 19.00
Tornbjerg Kirke, Skærmhatten 1, 5220 Odense SØ

Dagsorden for generalforsamlingen

1. Valg af dirigent
2. Valg af 2 stemmetællere
3. Valg af referent
4. Bestyrelsens beretning
5. Forelæggelse og godkendelse af regnskab
6. Indkomne forslag
7. Valg af bestyrelse
8. Valg af delegerede til landsforeningens generalforsamling
9. Valg af revisor samt revisorsuppleant
10. Eventuelt

Indkomne forslag skal være modtaget skriftligt (gerne på mail) af lokalforeningens formand Sanne Pedersen senest 14 dage før generalforsamlingen.

Når to formænd krydser spor

– forskellige vinkler på adoption og at være adopteret
v/Ina Dygaard og Jens Damkjær

Efter generalforsamlingen den 18. september 2014 har vi inviteret formand for Adoption & Samfund Ungdom Ina Dygaard og formand for Adoption & Samfund Jens Damkjær til at dele glæder, oplevelser og udfordringer ved adoption. Vi lægger op til dialog om de emner, der kommer på bordet.

Alle er velkomne, men af hensyn til traktement vil vi bede om tilmelding til foredraget senest søndag den 14. september til Sanne på mail: mai.lan@mail.dk eller tlf. 20 47 02 35.

Der vil blive serveret kaffe/te og kage eller andet mundgodt i løbet af aftenen.

Vi har stort ønske om nye medlemmer i bestyrelsen!

Kontakt venligst Sanne på mobil 20 47 02 35 eller mail mai.lan@mail.dk, hvis I gør jer overvejelser eller har spørgsmål til dette.

Tilbagerejse – at rejse til barnets oprindelige land

Lørdag den 25. oktober kl. 13.00 – 17.00
på Mødecenter Odense, Buchwaldsgade 48, 5000 Odense C (Skibhus 17.48)

Dagens foredrag tager udgangspunkt i spørgsmål som:

- Hvilken betydning har fødeland og biologisk familie for det enkelte barn og forældre?
- Hvordan kan det håndteres i familien op gennem livet?
- Hvilke overvejelser er det vigtigt at gøre sig, når der træffes beslutning om at rejse ud eller ej?
- Og hvis man rejser ud
 - Hvilke overvejelser skal man gøre sig før rejsen?
 - Undervejs – er der noget, man skal være forberedt på?
 - Bagefter – har I fået ny viden ift. barnets hidtidige historie?

Vi har inviteret Karen Fabricius Hansen som foredragsholder. Karens oplæg bliver suppleret af beretninger fra to familier, der er rejst tilbage – en familie med yngre børn og en familie med teenagebørn.

Karen Fabricius Hansen er PAS-rådgiver og underviser på de adoptionsforberedende kurser. Læs evt. mere om Karen på hjemmesiden: <http://karenfabricius.dk/>

Yderligere oplysninger hos Lone Lindberg på mail: lone@lindberg-carstensen.dk

Prisen for denne spændende eftermiddag – inkl. kaffe/te og brød: kr. 100,- for medlemmer og kr. 150,- for ikke-medlemmer.

Beløbet bedes indbetalt på konto 3600 3600141899 (husk navn i tekstfeltet) efter accept på tilmelding. Tilmelding senest den 15. oktober til Ulla Gehlert på mail usgehlert@yahoo.dk eller på tlf. 66 15 10 98.

Tjekkiet-træf 2014 og generalforsamling

Weekenden 29. – 31. august
på Knivsbjerg

Fællesskab, samvær og tradition

Kom og vær med til en hyggelig weekend i samvær med andre Tjekkiet-familier – igen i år mødes vi på Knivsbjerg (<http://www.jugendhof-knivsberg.dk/>) – midt i den skønneste sønderjyske natur. Her er masser af plads og rigtig gode faciliteter både ude og inde for børn i alle aldre.

Træffet starter fredag kl. 17.30 og slutter søndag kl. 13, men der er mulighed for at deltage på forskellig vis alt efter, hvad I har tid og lyst til. **Glæd jer til en weekend med andre adoptivfamilier.**

Som noget nyt slutter vi weekenden med et temaforedrag af Michel Gorju – „Ser du mig“.

Michel Gorju er PAS-konsulent, og foredraget sætter fokus på 'måden, hvorpå vi møder det adopterede barn'.

Se program og priser for hele weekenden på TjekkietGruppens hjemmeside: <http://tjekkiet.adoption.dk>

Indkaldelse til generalforsamling

Der indkaldes hermed til generalforsamling lørdag den 30. august 2014 – se dagsorden på hjemmesiden: <http://tjekkiet.adoption.dk>

Punkter til dagsordenen samt tilmeldelse til generalforsamlingen sendes formanden senest **fredag den 10. august 2012** på mail: inge.strandby@kundu.dk

Deltagelse i generalforsamlingen er gratis!
Der tages forbehold for eventuelle ændringer.

Vi glæder os til at se jer på Knivsbjerg!

TjekkietGruppen

Simon, født i Etiopien, nyder poolen på Tenerife.

Malthe Rafael 8 år, født i Colombia og Selma Huong 3 år, født i Vietnam nyder strandlivet på Læsø.

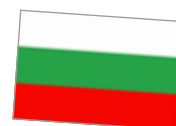
BULGARIENTRÆF 2014

12. – 14. september, Søstergangen 2, 4400 Kalundborg

Træffet starter fredag den 12. september kl. 16.00, og søndag den 14. kl. 16.00 tager vi afsked med hinanden – efter et forhåbentlig godt træf.

3 dage med hygge, samvær og sjov for alle aldre:

- God mad, som vi selvfølgelig laver sammen.
- BulgarienForeningens generalforsamling.
- Udveksling af erfaringer og gode diskussioner.
- Festmiddag lørdag med bulgarsk inspireret menu.

Få mere information på hjemmesiden:
<http://bulgarien.adoption.dk/aktiviteter.htm>

Oliver & Carla, 6 år, begge født i Indien.

Invitation til generalforsamling og foredrag

Tirsdag den 30. september 2014 kl. 18.30 – ca. 21.30

i Frederiksborg Centret, Milnersvej 39, 3400 Hillerød (hvilket lokale fremgår af tavlen ved indgangen)

Dagsorden til generalforsamlingen ifølge foreningens vedtægter:

1. Valg af dirigent	6. Indkomne forslag (eventuelle forslag skal være formanden i hænde senest 14 dage før generalforsamlingen)	8. Valg af delegerede til landsforeningens generalforsamling
2. Valg af to stemmetællere		9. Valg af revisor samt suppleant for denne
3. Valg af referent		10. Eventuelt
4. Bestyrelsens beretning	7. Valg af bestyrelse. På valg er: Lis Harmundal og Annegrethe Thomsen (begge ønsker genvalg)	
5. Forelæggelse og godkendelse af regnskab		

Der vil blive serveret sandwich, vand, te og kaffe til generalforsamlingen.

Efter generalforsamlingen ca. kl. 19.15 holder Anne Saxtorph (cand. psych. aut., specialist og supervisor i psykoterapi og Organisation og Arbejdspsykologi) foredrag om emnet:

Det narrative perspektiv på adoptivbørns fortællinger – en invitation til at forstå, hvordan barnet bliver styrket i sin identitet.

Det narrative perspektiv bygger på en idé om, at vi fortæller om os selv for at få organiseret vores livserfaringer. Vi laver løbende redigeringer af vores erfaringer og dermed os selv, og jo ældre vi bliver, jo mere komplekse bliver vores fortællinger om os selv. Børn stiller med alderen sig selv flere og flere spørgsmål om, hvem de er. Hvad skal vores svar være?

Når børn er adopteret, har de mange tanker om sig selv og det „ukendte“, som de bliver fortalt og ikke fortalt. Det er vigtigt for børn at kunne „historiegøre“ sig selv og på den måde at kende til og forestille sig deres egen fortælling så langt

tilbage som muligt. De har brug for en egen fortælling, som giver mening. Derfor forsøger vi at give dem flest mulige fortællinger med på deres vej, også dem, som vi finder svære at fortælle. Det afgørende er måden, vi gør det på! Det bliver ofte en del af deres egen fortælling om dem selv.

Vi mennesker har glæde af rare og identitetsstyrkende fortællinger for at kunne lide os selv og udvikle os hensigtsmæssigt som individer. Derfor betyder det noget, hvordan vi bliver „fortalt“, altså beskrevet såvel i nutiden og fortiden som fremtiden.

Foredraget er gratis, men af hensyn til det praktiske arrangement bedes bindende tilmelding ske til formanden Lis Harmundal, pr. mail: nordsjaelland@adoption.dk senest den 15. september 2014. Medlemmer fra andre lokalforeninger må gerne deltage, men har ikke adgang til generalforsamlingen. Ved evt. spørgsmål, kontakt venligst formanden på ovenstående e-mailadresse.

Bestyrelsen
LF Nordsjælland

Vi har det herligt! Noah 5 år, født i Colombia og Elda Olivia 2 år, født i Etiopien.

Malou 3 år og Marcus 7 år elsker jordbær. De er begge født i Peru.

Invitation til generalforsamling og foredrag af Monica Lorenzo Pugholm

Tirsdag den 7. oktober 2014 kl. 18.30 – ca. 21.30 i Ringsted Sportscenter, Tværalle 8, 4100 Ringsted

Dagsorden til generalforsamlingen, der er iflg. foreningens vedtægter,
kan ses på vores hjemmeside: <http://www.midtogvestsjælland-adoption.dk/>

Efter generalforsamlingen er der kl. ca. 19.30 foredrag af Monica Lorenzo Pugholm, der er adoptant, antropolog og forfatter til den anmelderroste bog „Barnløshed, adoption og et kulørt familieliv – fra din mave til min favn“. Bogen udkom ved forlaget Klim i sommeren 2013.

I bogen går Monica tæt på nogle af de mange tabubelagte emner, som er forbundet med at blive mor på andre måder end den gængse og være en kulørt familie, som skiller sig ud i gadebilledet.

I dette spændende og inddragende foredrag, hvor Monica går tæt på, hvordan det er at leve med det paradoks, det

er at vide, at du er blevet mor, fordi en anden mor har mistet sit barn. Med udgangspunkt i sin bog og egne erfaringer tager Monica fat på nogle af de svære emner, som vi er tilbøjelige til at lægge låg på, og åbner op for det tankerum, som også er en del af livet som adoptivmor.

Foredraget tager også fat på udfordringer i hverdagslivet, og hvordan vi som familie forbløffes over de mange spørgsmål, som vi får stillet af familie, venner og ukendte folk, som vi støder på. For hvorfor stilles de mange spørgsmål? Og hvordan kan det være, at ubekendte folk i det offentlige rum tillader sig at gå så tæt

på adoptivfamilien? Det er nogle af de spørgsmål, som Monica reflekterer over.

Det er gratis at deltage, men af hensyn til det praktiske arrangement bedes **bindende tilmelding** ske til fmd. Lene Borg pr. mail: adoption.midtogvestsj@gmail.com senest den 28. sept. 2014.

Medlemmer fra andre lokalforeninger må gerne deltage, de har dog ikke adgang til selve generalforsamlingen.

Bestyrelsen
LF Midt- og Vestsjælland

ADOPTION & SAMFUND Samarbejde mellem lokalforeningerne Sydøstjylland, Sydvestjylland og Tjekkiethgruppen

SER DU MIG?

Oplæg om ubalance i barnets affektreguleringsystem
og hvordan man kan arbejde med dette hos barnet.

Søndag den 31. august 2014 kl. 10.00 – 13.00 med efterfølgende sandwich.

På Jugendhof Knivsberg, Haderslevvej 484, 6230 Rødekro.

Oplæg v/ familie- og psykoterapeut Michel Gorju.

Michel er også kursusleder og PAS-konsulent.

Børn, som i de første leveår udsættes for manglen på tryghed, omsorg og genkendelig kontakt, udvikler strategier for at beskytte sig selv. Det, vi også kalder overlevelsesstrategier. Disse overlevelsesstrategier bliver indkodet i barnets autonome nervesystem, som man ikke har kontrol over.

Det er kroppens automatiske reguleringsystem, og det styres af følelser og kroppens erfaringer. Det autonome nervesystem har stor betydning i forhold til

stress og angst. Det lille barn har brug for hjælp til regulering for at kunne udvikle et sundt nervesystem. Dette sker normalt i en sund relation til forældre, som beskytter, spejler og regulerer, alt efter barnets behov.

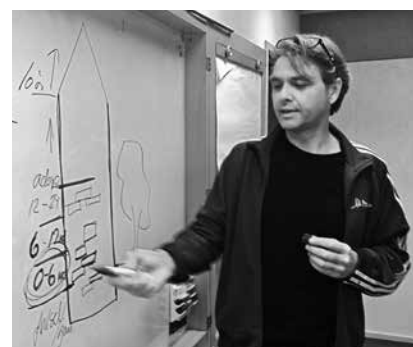
For det adopterede barn har denne regulering ofte været så mangelfuld, at barnet konstant har været i en tilstand af høj stress. Denne stressbelastning sætter sine spor i barnets måde at være i verden på. Barnets høje stress og manglende regu-

lering betyder, at kroppen hele tiden er i alarmberedskab, hvilket giver ubalance i barnets affektreguleringsystem.

Pris 75 kr. for foredrag, kaffe, te og sandwich.

Indbetaling af 75 kr. pr. person til konto i Jyske Bank reg. nr. 7590 og kontonr. 175515-9 med angivelse af navn.

Tilmelding til mail tjekkieth@adoption.dk senest d. 21. august 2014.

Generalforsamling

Indkaldelse til ordinær generalforsamling i LF Sydsjælland

den 17. september 2014 kl. 19.00 på Ristorante ITALIA, Jernbanegade 33, 4700 Næstved (over for stationen)

Dagsorden

1. Valg af dirigent
2. Valg af 2 stemmetællere
3. Valg af referent
4. Bestyrelsens beretning
5. Forelæggelse og godkendelse af regnskab
6. Indkomne forslag
7. Valg af bestyrelse, herunder fastlæggelse af antal medlemmer i bestyrelsen jfr. § 3 stk. 1
Mette Anderen (på valg), Tanja Olsen (på valg)
8. Valg af delegerede til landsforeningens generalforsamling jfr. § 6
9. Valg af revisor samt suppleant for denne
Revisor – Søren Thomasen (på valg), revisorsuppleant
10. Evt.

Vi starter med generalforsamlingen kl. 19.00, og derefter er der spisning.

Af hensyn til madbestilling er tilmelding nødvendig på mail: sydsjaelland@adoption.dk senest den 7. september 2014.

Venlig hilsen

Adoption & Samfund, Lokalforening Sydsjælland
v/ Pia Thomsen, Faunedalen 12, 4700 Næstved
tlf. 31 72 01 02, <http://sydsjaelland.adoption.dk>

Fodboldskole 2013. Oliver, 9 år, født i Indien.

Agnes' 3-års fødselsdag, Agnes er født i Sydafrika.

SOMMER ARRANGEMENT

Kom og vær med til en familiedag med leg og natur

Søndag den 24. august 2014 kl. 11.00

Avnø Naturcenter, Flyvervej 40, Avnø, 4750 Lundby

Medbring drikkevarer, kød til grill samt eftermiddagskaffe til din egen familie, havespil, kikkert (hvis du har en) samt påklædning efter forholdene.

Vi sørger for grillkul samt tilbehør til frokosten (salat, flûtes, sennep, ketchup og rå/ristede løg).

Arrangementet er gratis for foreningens medlemmer.

Tilmelding på
sydsjaelland@adoption.dk

Yderligere oplysninger hos Pia Thomsen på 31 72 01 02.

Venlig hilsen Adoption & Samfund Sydsjælland

<http://sydsjaelland.adoption.dk>

BEDSTEFORÆLDREKURSUS

den 4.10.2014 i Skælskør

**For bedsteforældre
og andre nære relationer**Se nærmere: www.adoptionsraad.dk

PAS-konsulent Michel Gorju tlf. 30 24 47 64.

PAS-konsulent Karen Fabricius Hansen tlf. 26 28 42 13

Elida Olivia, 2 år, født i Etiopien.

Carla, 6 år, født i Indien.

Alba Oreoluwa 7 år i en skøn valmueemark. Alba er født i Nigeria.

Johanna er 9 år og født i Kina.

Bidrag efterlyses!

*I redaktionen planlægger vi disse fremtidige temanumre:***1. Adopterede børn og unge, der af forskellige årsager anbringes uden for hjemmet i kortere eller længere tid. Vi håber på input om:**

- Aflastningsfamilier, plejeforhold, institutionsforhold. Hvilke overvejelser har været i spil? Hvilke følelser? Hvordan har barn, forældre, søskende tacklet situationen? Hvad var årsagerne?
- Arbejdet med anbragte adopterede. Hvordan bevares tilknytningen til familien bedst muligt? Hvordan bearbejder man de følelser, som anbringelsen aktiverer?
- At komme tilbage til familien. Hvordan skaber man et familieliv efter en anbringelse? Hvordan tilrettelægges overgangene fra aflastningsfamilie til egen familie bedst muligt?
- Vi vil gerne have belyst alle aspekter og håber derfor på input fra fagfolk, forældre, adopterede, som har været anbragt, aflastningsfamilier, plejefamilier, oprindelige familier.

2. Kønsidentitet og internationalt adopterede

- Hvordan føles det for drenge eller unge mænd adopteret fra Asien, at de bliver opfattet som ikke-maskuline og afseksualiserede, og at de ikke ses og beskrives som seksuelle væsener og attraktive seksualpartnere?
- Eller for asiatiske piger og kvinder, at de omvendt bliver gjort til genstand for overdreven seksualisering?
- Hvilke kønsfordomme mødes man med, hvis man har en anden hudfarve end det danske flertal? Eller hvis man som kvinde ikke har eller kan få langt glat eller bølget hår?
- Mister man som mand status, hvis man ikke er særlig høj – i et samfund hvor højde i sig selv er forbundet med status?
- Vi efterlyser indlæg af enhver slags: erfaringer eller oplevelser, synspunkter eller teorier – eller blot ideer til artikler eller interviews om emnet.

Til tasterne ... og send dit bidrag til: bladet@adoption.dk.

Vi har ikke sat dato på temanumrene endnu.

*De bedste hilsner
Redaktionen*

LOKALFORENINGER

Her finder du din lokalforening. Ikke alle har hjemmesider.
Er du i tvivl om dit tilhørsforhold, så se under adresser og links på www.adoption.dk

Lokalforeninger i Region Nordjylland

Nordjylland

Else Jungersen Overbye, Parallelsvej 12, Nørhøje, 9430 Vadum
Web: nordjylland@adoption.dk
Mail: nordjylland@adoption.dk
Tlf.: 98 17 17 11

Lokalforeninger i Region Midtjylland

Gudenåen

Mona Østergård, Sanglærkevej 12, Mønsted, 8800 Viborg
Web: gudenaen@adoption.dk
Mail: gudenaen@adoption.dk
Tlf.: 86 64 61 72

Vestjylland

Charlotte Christensen, Ringkøbingvej 1, 7400 Herning
Web: vestjylland@adoption.dk
Mail: vestjylland@adoption.dk
Tlf.: 97 21 18 78

Østjylland

Jeanette Lyk, Langballevej 14, 8320 Mårslet
Mail: oestjylland@adoption.dk, tlf.: 61 28 76 63
Web: oestjylland.adoption.dk

Lokalforeninger i Region Syddanmark

Sydvestjylland

Jørn K. Pedersen, Prangeager 38, 7120 Vejle Øst
Web: sydvestjylland@adoption.dk
Mail: sydvestjylland@adoption.dk
Tlf.: 60 82 04 35

Sydøstjylland

Ulla Grau, Hydevadvej 28, 6270 Rødekro
Mail: sydoestjylland@adoption.dk
Tlf.: 74 69 38 13

Fyn

Sanne Pedersen, Lundsbergvej 38, 5863 Ferritslev
Web: fyn.adoption.dk
Mail: fyn@adoption.dk
Tlf.: 65 97 22 97

Lokalforeninger i Region Sjælland

Sydsjælland

Pia Thomsen, Faunedalen 12, 4700 Næstved
Mail: sydsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 31 72 01 02

Midt- og Vestsjælland

Lene Borg, Tveje-Merløse 28, 4300 Holbæk
Web: midtogvestsjaelland-adoption.dk
Mail: midtogvestsjaelland@adoption.dk
Tlf.: 59 43 92 01

Lokalforeninger i Region Hovedstaden

København

Kurt Nielsen, Lyshøj Allé 15, 3 tv., 2500 Valby
Web: koebenhavn.adoption.dk
Mail: koebenhavn@adoption.dk
Tlf.: 21 35 40 20

Københavns Omegn

Elisabeth Rolfes Becker, Trongårdsvej 13A, 2800 Lyngby
Web: koebenhavnsomegn.adoption.dk
Mail: koebenhavnsomegn@adoption.dk
Tlf.: 45 88 06 01

Nordsjælland

Lis Harmundal
Mail: nordsjaelland@adoption.dk

Bornholm

Hanne Nielsen, Anhøjvej 6, 3700 Rønne
Mail: bornholm@adoption.dk
Tlf.: 56 47 08 12

LANDEGRUPPER/INTERESSEGRUPPER

Bolivia

Anette Buch-Illing, bolivia@adoption.dk
Sanne Otbo, juelotbo@yahoo.dk
Jeanette Kristensen, jeak@privat.tele.dk
<http://bolivialandegruppen.dk>

Bulgarien

Anna Maria Poulsen
amfp57@gmail.com
bulgarien.adoption.dk

Burkinagruppen

Benedikte Lohse
Kollundvej 38, 2770 Kastrup, tlf. 30 79 29 98
bmlohse@hotmail.com
burkinagruppen.dk

Colombia

Kate Nielsen
tlf. 56 14 28 16
colombialandegruppen@gmail.com
www.holagominisite.dk

Danmark

Helle Lykke
Krænkerupvej 6, 4270 Høng, tlf. 51 92 05 95
www.danskadoption.dk (mail via denne adresse)

Ecuador

Sanne Hasseris
sanne@helsingevej.dk, www.ecuadorklubben.dk

Etiopien

Jens L. Tranholm Damkjær
tlf. 86 29 20 28
jensld@mail.dk, www.etiopien-foreningen.dk

Guatemala

Anni Bech Nielsen
tlf. 47 52 77 76

Hviderusland

www.hvideruslandklubben.dk

Indien

Svend Erik Holm, tlf. 64 47 38 35
sve@holm.mail.dk
www.123hjemmeside.dk/indiengruppen

Kaliningrad/Moskva

Helle Pedersen, tlf. 97 17 31 01

Kina

Søren Lodberg
Hjortevej 17, 7100 Vejle, tlf. 60 74 12 50
formand@kinaforeningen.dk, www.kinaforeningen.dk

Landegruppe for Sydkorea

Sisse Jacobsen, Engdragnet 25, 3450 Allerød
tlf. 30 23 34 08
info@landegruppe-sydkorea.dk
www.landegruppe-sydkorea.dk

Nepal

Hanne og Hans Doktor
tlf. 75 65 48 36, hanne.veis@adr.dk

Nigeria

Medlemskontakt: Yvonne Hegaard Hansen
yvonnehegaard@hotmail.com, tlf. 29 64 17 04
www.nigeriaadoption.dk

Peru

Anette Bach Jensen
Oksebjerg 2, 8700 Horsens, tlf. 29 61 68 57
eller 76 27 67 89
anetteulrik@stofanet.dk

Rumænien

Lars Birk Sørensen
tlf. 86 41 51 13
larsbirk@skylinemail.dk, www.rumania.adoption.dk

Sri Lanka (Dansk Sri Lanka Forening)

Henrik Sloth
Syrenvej 3, 6600 Vejen
tlf. 28 73 50 51
fryds@os.dk, dansksrilankaforening@gmail.com
www.dansksrilankaforening.dk

Sydafrika

Laila Broberg
Rebekkavej 12, 1. sal, 2900 Hellerup, tlf. 61 79 48 08
landegrupesydafrika@gmail.com
www.landegrupesydafrika.dk

Thailand

Mette Juul Andersen
Vangeledet 32, 4760 Vordingborg, tlf. 21 60 19 56
vangeledet32@hotmail.com

Tjekkiet

Anne-Lise Balle
Lucernevej 16, 5210 Odense NV, tlf. 29 40 91 95
tjekkiet@adoption.dk
tjekkiet.adoption.dk

Vietnam

Jeanett Stefansen
Teglværksbakken 31, 2900 Hellerup, tlf. 35 55 78 74
jeanett.jeppe@gmail.com
www.vietnamadoption.dk

Interessegrupper

Bal Vikas Venner, Indien

Annette Havemann Linnet, tlf. 49 19 09 13
Hanne Juhl Holm, tlf. 26 36 27 23
www.balvikas.dk, info@balvikas.dk

Colombia – Fanas venner

Ulla Gehlert, Julagervænget 22, 5260 Odense S,
tlf. 66 15 10 98, sugehlert@yahoo.dk

Eneadopterter (GEA)

Gitta Wörtwein, tlf. 40 93 11 03
geagitta@gmail.com
Maria Thomasson, tlf. 26 25 20 22
mariath9@gmail.com

Børnehjemmet Palna, Indien

Mette Thomsen, tlf. 38 28 50 25

Gruppen af adoptivforældre til børn med handicap

Bernadette Marsh
bernadettetmarsh@gmail.com

HVEM KAN JEG SPØRGE?

Der er flere veje til hjælp – alle adoptanter, adopterede, fagpersoner og andre med spørgsmål er velkomne til at ringe. Det er gratis og anonymt, og medlemskab af foreningen er ikke nødvendigt. Adoption & Samfund har rådgivere, der vejleder forud for adoptionen, efter hjemtagelsen af barn og op igennem opvæksten, hvis du støder på problemer i forbindelse med institution, skole, familie, eller hvis du har brug for en psykolog eller et godt lægeligt råd.

SAGSRÅDGIVERE

Sagsrådgiverne svarer på generelle spørgsmål om adoption og rådgiver i alle faser af adoptionsprocessen fra de første overvejelser om adoption, til adoptionsbevillingen er givet.

Kan man skifte sagsbehandler?

Hvornår er det tidlig pubertet?

FAGLIGE RÅDGIVERE OG TEMARÅDGIVERE

Her kan du få hjælp, hvis du støder på problemer i forbindelse med institution, skole, familie, eller hvis du har brug for en psykolog eller et godt lægeligt råd. Andre temaer kan være adoption af større børn, teenagere i hjemmet eller eneadoption.

ADOPTIONSLINJEN

På Adoptionslinjen stiller voksne adopterede sig til rådighed for dine spørgsmål.

Hvordan er det at rejse tilbage?

EKSTERNE RÅDGIVERE

Har du brug for længerevarende behandling, en bisidder til et møde eller andet, som ligger ud over den anonyme gratisrådgivning, kan du på denne liste finde en oversigt over fagpersoner med særlig adoptionsviden. Du skal regne med at betale for denne hjælp.

<http://goo.gl/Ngicjj>

POST ADOPTION SERVICES

PAS er et offentligt tilbud til dig, der har hjemtaget barn inden for de sidste fem år. Der er en mindre egenbetaling. Tilbuddet varetages af Ankestyrelsen.

<http://goo.gl/8rXoe1>

Du kan finde den komplette liste over rådgivere på vores hjemmeside:

www.adoption.dk

Er du i tvivl om, hvilken rådgiver du skal bruge, eller kan du ikke finde kontaktinformationerne, så ring til foreningstelefonen 65 92 00 18 eller send en mail til foreningen@adoption.dk. Rådgivningskoordinatoren kan også hjælpe med at finde frem til den rette rådgivning – send en mail til radgiv@adoption.dk.

ADOPTIONSKALENDER

Husk, du er altid velkommen til at deltage i et arrangement i andre lokalforeninger end din egen

Dato	Tid og sted	Arrangement	Arrangør/kontakt
21.6.2014	Kl. 10.00-16.00	HB-møde	HB
22.-24.8.2014	Lyngborgen, Enebærvej 4, Ellinge Lyng, 4560 Vig	Træf i Nigeriaforeningen <i>Læs mere på http://nigeriaadoption.dk/</i>	Nigeriaforeningen
24.8.2014	Kl. 12.00 v/indgangen i Frederiksberg Have, Frederiksberg Runddel 1A, 2000 Frederiksberg	Sommerpicnic i Frederiksberg Have Medbring tæpper, mad og drikke, remedier til fælles leg og aktiviteter samt masser af godt skovturshumor. <i>Se yderligere på vores hjemmeside: koebenhavnadoption.dk/arrangementer/skovtur2014.html</i>	LF København Pris for at deltage i arrangementet: Gratis Kontakt og sidste tilmeldingsfrist: Tilmelding skal ske til Anette Spurr Nielsen på mail asn-priv@mail.dk eller tlf. 50 94 45 42
6.9.2014	Kl. 10.00-16.00	HB-møde	HB
18.9.2014	Kl. 19.00-21.30 Tornbjerg Kirke, Skærmhatten 1, 5220 Odense SØ	Generalforsamling og foredrag med Jens Damkjær og Ina Dygaard over emnet: „To formænd krydser spor“ Dagsorden til generalforsamlingen ifølge foreningens vedtægter. <i>Læs mere på kalenderen på www.adoption.dk</i>	LF Fyn Arrangementet er gratis, men tilmelding er nødvendig og skal ske til formand Sanne Haagen Pedersen på mail: mai.lan@mail.dk eller pr. tlf. 20 47 02 35 senest den 14. september 2014.
30.9.2014		Generalforsamling Dagsorden til generalforsamlingen ifølge foreningens vedtægter. <i>Flere oplysninger senere.</i>	LF Sydvestjylland Lilian Vigtoft-Jessen lilian.vigtoft-jessen@adoption.dk
4.10.2014	Kl. 10.00-18.00 Villa Fjordhøj, Rådsmændsvej 23B, 4230 Skælskør	Bedsteforældrekursus For bedsteforældre og andre nære relationer til adoptivfamilien. v/PAS konsulenterne Karen Fabricius Hansen og Michel Gorju. <i>Læs mere på www.adoptionsraad.dk</i>	Pris: 1.100 kr. pr. deltager inkl. forplejning. Sidste tilmelding den 1.9.2014 på mail: karenfhansen@vestnet.dk
4.10.2014		HB-møde	HB
7.10.2014	Kl. 18.30-21.30 i Ringsted Sportcenter, Tværalle 8, 4100 Ringsted	Generalforsamling og foredrag med Monica Lorenzo Pugholm med temaet: „Fra din mave til min favn og et kulørt familieliv“ Dagsorden til Generalforsamlingen ifølge foreningens vedtægter.	LF Midt- og Vestsjælland Lene Borg, tlf. 40 60 92 01 Det er gratis at deltage, men af hensyn til det praktiske arrangement bedes bindende tilmelding ske til formand Lene Borg pr. mail: adoption.midtogvestsj@gmail.com – senest den 28.9. 2014.
25.10.2014	Kl. 13.00-17.00 Mødeceter Odense, Buchwaldsgade 48, 5000 Odense C (Skibhus 17:48)	Foredraget: „Tilbagerejse – at rejse til barnets oprindelige land“ v/PAS-konsulent Karen Fabricius Hansen <i>Læs mere på kalenderen på www.adoption.dk</i>	LF Fyn Lone Lindberg, mail: lone@lindberg-carstensen.dk Deltagerpris: kr. 100,- for medlemmer og kr. 150,- for ikke-medlemmer. Beløbet bedes indbetalt på konto 3600-3600141899 (husk navn i tekstfeltet), efter accept på tilmelding. Tilmelding senest den 15.10.2014 til Ulla Gehlert på mail: usgehlert@yahoo.dk eller på tlf. 66 15 10 98
8.-9.11.2014	Dalum Landbrugsskole, Landbrugsvej 65, 5260 Odense S	Landsmøde og Landsgeneralforsamling Landsmødet har temaet: Adoption nu – og i fremtiden <i>Invitation og program vil fremgå af det næste nummer af bladet og på vores hjemmeside www.adoption.dk</i>	HB

Se flere detaljer om arrangementerne på www.adoption.dk
Optagelse til kalenderen: kalender@adoption.dk

Forkortelser: HB = Hovedbestyrelsen, LF = Lokalforening

Kick the ball! Oliver, 7 år, født i Indien.